

de
ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

**En nu naar
de STERREN?**

McBarnes

Dit schrijven ONZE LEZERS

Wereldgebeuren en de Bijbel

„Met zeer veel interesse lees ik *De Echte Waarheid*, en ik ben werkelijk blij dat ik met dit blad heb mogen kennismaken. Het heeft mij in veel opzichten een heel andere kijk op, een inzicht in, de hedendaagse gebeurtenissen en het begrijpen van Gods Woord gegeven.”
H. v. D., Weert

Op school

„Ik heb nu nog maar een nummer van uw blad ontvangen, maar het heeft me werkelijk verbaasd en nu al veel geholpen in klasverband — ik ben een student van 19 jaar — op het gebied van spreekbeurten, godsdienstlessen en andere. De godsdienstlessen worden nu weer als discussies opgevat dank zij dit tijdschrift.”

Daniël Vanden B.,
Roeselare

Zekerheid

„Heen en weer geslingerd tussen de vele beweringen van allerlei geleerden en ‚would-be‘ geleerden vind ik in uw blad een ware bevrijding en voel ik weer vaste grond voor mijn geloof.”

A. H., Haulerwijk

Proeftijd

„Met veel belangstelling heb ik verscheidene nummers van uw blad gelezen en ik moet u eerlijk zeggen, het heeft me van het begin tot het einde geboeid. Om me op de proef te stellen heb ik het schrijven van reactie uitgesteld, waarvan het resultaat is dat ik nú reeds het blad mis. Wanneer je de krant leest komen een aantal feiten tot je, zonder meer. Van de achtergronden lees je weinig of niets. En uw blad gaat juist in op het wereldnieuws en benadert dat van een zeer specifieke kant. Graag zou ik dan ook uw blad blijven ontvangen evenals de nummers die ik vanwege mijn opgelegde ‚proeftijd‘ nu mis.”

H. A. B., Heerenveen

„Vandat ek kennis gemaak het met die boodskap, kom ek byna daaglik agter dat my lewe besig is om te

verander. Dinge wat ek ’n jaar gelede sou doen, gedagtes wat ek sou denk, kom nou nie eens meer by my op nie. Ons kinders is baie gehoorsamer en die verhouding tussen my man en myself steeds besig om hefter te raak. Ek kan dit alleenlik toeskryf aan wat ek van u geleer het.”

Mevr. F. S.,
Potchefstroom, Tvl.

„Hartelijk dank voor de drie proefnummers. Helaas ligt uw tijdschrift helemaal niet in mijn lijn. De inhoud is gebaseerd op de oude bijbelse religie en de archaische godsvoorstelling. Ik ben aanhanger van Aldous Huxley en Bertrand Russell. Onze maatschappij is tegenwoordig aan een proces van omwenteling onderworpen. Dat brengt uiteraard moeilijkheden met zich mee. Maar wanneer eindelijk de krankzinnige wettelijke bepalingen over de seksualiteit verdwenen zijn en het huwelijk niet meer bestaat, zullen wij zeker een hele stap verder zijn.”

Hans S.,
Gladbeck, W. Duitsland

• *„Dat zullen we zeker, maar beslist niet in de richting die leidt naar geluk, voorspoed, blijdschap en gezondheid. Over de gevolgen van de omwentelingen op sexueel gebied kunt u lezen in ons artikel ‚De moderne Romeinen‘ dat begint op pagina 11.*

„Met uw tijdschrift *De Echte Waarheid* ben ik zeer ingenomen. Dit is een frisse openbaarheid in deze tijd van narigheid en bedrog.”

Mevr. W. J. A.-J.,
Nijswiller

„De inhoud van uw blad heeft mij wel doen inzien dat er nog velen met mij heel het dagelijks wereldgebeuren durven te toetsen aan de voorspellingen van de Bijbel. Er zijn maar bitter weinig mensen die de uitleg van het leven letterlijk uit hoofde van de Bijbel durven nemen.”

J. V., Bolnes

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

September 1969

2^e jaargang

No. 9

Wereldoplage: 2 080 000

Wordt maandelijks uitgegeven in Pasadena, Californië; Watford, Engeland; en Sydney, Australië door Ambassador College. Nederlandse, Franse en Duitse edities: Watford, Engeland; Spaanse editie: Big Sandy, Texas. Copyright © 1969, Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

HOOFDREDACTEUR

HERBERT W. ARMSTRONG

ADJ. HOOFDREDACTEUR

GARNER TED ARMSTRONG

CENTRALE REDACTIE

Dr. Herman L. Hoeh

Roderick C. Meredith

Buitenlandse Redacteuren

Engeland: Raymond F. McNair

Australië: C. Wayne Cole

Zuid-Afrika: Ernest Williams

Duitsland: Frank Schnee

Zwitserland: Colin Wilkins

Filippijnen: Gerald Waterhouse

Zuid-Amerika: Enrique Ruiz

Administrateur

Albert J. Portune

— Nederlandse Editie —

HOOFDREDACTEUR

Dick Gagel

Redacteuren en Medewerkers

Roger Franck

Matthieu Janssen

Jan Ursem

Henri Vandorselaar

Jo van der Wende

Han Wilms

Secretaresse

Iepke Klarenberg

UW ABONNEMENT is door anderen betaald. Exemplaren voor massaverspreiding worden niet ter beschikking gesteld. Niet in de handel verkrijgbaar.

Abonnees in Europa, Afrika of Azië gelieven hun correspondentie te richten aan:

Ambassador College

Postbus 496

Arnhem, Nederland

Indien elders woonachtig:

Ambassador College

Dutch Department

P. O. Box 1030

Pasadena, California 91109, U.S.A.

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk, met vermelding van zowel oud als nieuw adres.

Persoonlijk

van Herbert W. Armstrong

TOEN IK onlangs met twee van onze top-functionarissen in Parijs aan het praten was, bracht ik de grote mate van eigendunk die ik als jonge man van twintig jaar bezat ter sprake.

„Ik was toen in m'n eigen ogen een bijzonder belangrijk persoon,” mijmerde ik. „Jullie kunnen je niet voorstellen, hoever ik sindsdien achteruit ben gegaan.”

Ze lachten. „Nu”, riep een van hen uit, „ik wou dat u ons de formule om op zo'n manier achteruit te gaan, zou willen verklappen.”

Toen ik naderhand over deze schertsende opmerking nadacht, besloot ik dat het in het belang van *alle* lezers van *De Echte Waarheid* zou zijn, deze formule te geven. Want het is de formule tot het enige soort succes, dat voldoening geeft en tastbaar en blijvend is.

Gedurende de tijd dat ik van mezelf een hoge dunk had, was ik feitelijk niets meer waard dan een met lucht gevulde papieren zak. Zeker, ik was eerzuchtig. Ik werkte hard, studeerde vlijtig en spoorde mezelf meedogenloos aan in een vastbesloten poging te bereiken wat ik destijds als *succes* beschouwde. Maar in werkelijkheid was dit, zoals ik het nu zie, slechts een jagen naar wind — je reinste ijdelheid — een opgeblazen zelfverheffing die te vergelijken was met een ballon die barst zodra je er een speld inprikt.

De achteruitgang begon tijdens de korte depressie in 1920, die voor vele grote ondernemingen — waaronder veel van mijn belangrijkste klanten — het einde was. Het was een nationale ramp waarover ik geen zeggenschap had. Bij 1922 had het van mij een ontgoochelde jongeman van 30 jaar gemaakt, bijna een prooi van frustratie. Maar dat duurde niet lang. Ik zei tegen mezelf: „Ik zal er wel weer bovenop komen. Ze zullen me niet kleinkrijgen.” Ik begon weer zelfvertrouwen te krijgen. Ik begon een andere zaak op te bouwen.

Maar tegen 1926, net toen mijn

nieuwe advertentiebureau goed op gang begon te komen, werd die zaak door een andere, het hele land betreffende gebeurtenis, die niet door mij veroorzaakt was of waar ik zelfs toen niets van af wist, weggevaagd.

En weer schrompelde m'n ego als een doorgeprikte ballon ineen. Ik nam mezelf opnieuw onder de loep. En wat ik nu zag was erg vernederend. Ik noemde mezelf een „uitgebrand stuk oudroest”. Ik voelde me niet goed genoeg op een vuilnisbelt gegooid te worden. Op dit punt overkwam me een schokkende gebeurtenis, die mij tot in mijn diepste wezen trof, en een nieuwe zelf-beschouwing leidde tot een volkomen ommekeer. Ik had een klap geïncasseerd die mijn hele leven veranderde.

Gebeurtenissen en ervaringen uit voorgaande jaren leverden van dat ogenblik aan hun bijdrage een nieuw leven vorm te geven. Het opgeblazen ego en de zelfverzekerde eerzucht waren toen ik 16 was aangespoord geworden. Maar zo ver als mijn geheugen reikt kan ik me herinneren een hartstocht voor *begrip* gehad te hebben.

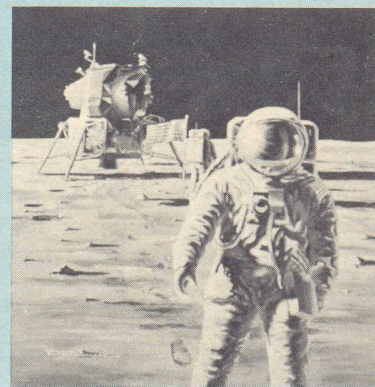
Ik heb in een vorig nummer al eens geschreven over de ervaring die ik opdeed als „ideeën-man” voor de redactieafdeling van een van de toonaangevende vakbladen van de VS. Men had mij opgedragen gedurende mijn voortdurende reizen door de VS niet alleen succesvolle verkoop- en bedrijfsleidingtechnieken uit te vorsen, maar ook te onderzoeken waarom sommige mensen succesvol zijn, en de grote menigte een mislukking blijft.

Tijdens deze opdracht legde ik de grondslag voor het maken van onderzoeken, gebaseerd op de wet van gemiddelden, door het peilen van de publieke opinie, de koopgewoonten van de consument, zijn denkwijze, de realiteiten van het leven — over falen en succes — over mentale toestanden van geluk of neerslachtigheid, over het leven zelf zoals men dat beleeft.

Terwijl ik hierover aan het nadenken

In dit nummer

Dit schrijven onze lezers	2
Persoonlijk	3
En nu — een NIEUW EUROPA na De Gaulle	5
Wat nu — op naar de STERREN?	8
De moderne Romeinen	11
Uitzentijden	15
Ingrijpende VERANDERINGEN in hedendaags WERELDGEBEUREN	19

© Ambassador College

ONZE OMSLAG

DE MENS OP DE MAAN — Kleurenimpresie van het eerste uitstapje van de mens op de maan. Onze tekenaar geeft u een beeld van de Amerikaanse astronauten Neil Armstrong en Edwin Aldrin Jr. tijdens het uitvoeren van hun wetenschappelijke werkzaamheden op het maanoppervlak. Let op de Amerikaanse vlag van plastic naast de maanlander. Aangezien er geen atmosfeer op de maan is, moest de vlag met hulpmiddelen in positie gehouden worden.

was, realiseerde ik me dat de meest „succesrijke” mensen die ik geïnterviewd had, het minst gelukkig waren. Hun portefeuilles waren vol, maar hun levens waren leeg.

Nu, na tweemaal volkomen uitgeteld te zijn geweest naar aanleiding van evenementen die de hele natie hadden getroffen, waarin ik geen hand had gehad — nu tot economische armoede teruggebracht, werd het me eindelijk duidelijk dat het werkelijk meer gezegend is te *geven* dan te ontvangen.

Het werd mij op een pijnlijke manier duidelijk dat deze hele wereld handelde volgens de filosofie van „hebben”. Het is de filosofie van „Ik houd van *MIJ-ZELF*, en ik geef niets om *U*. Het is de concurrerende methode van krijgen, streven, nemen, bijeengaren — van *bediend te worden* in plaats van te dienen. Goed beschouwd vond ik in economische armoede rust van het zenuwslopende *gejaag* en *gestreef* naar dat wat *nooit voldoening* gaf als men het eenmaal bezat! Ik begon in te zien dat liefde niet als „I-u-s-t” gespeld wordt, maar eerder de tegenovergestelde richting op wijst — liefde is een medeleven met en bezorgdheid voor degene die men lief heeft.

Het werd me overduidelijk dat er twee heersende filosofieën bestaan — twee *levenswijzen*. Eén daarvan is de *egoïstische* levenswijze. Het is eenvoudig *ijdelheid*. Het houdt alleen van het *ego* (wat, zoals ik uit een leerboek over reclamepsychologie leerde, ook dat inhoudt wat u *het uwe* noemt — uw vrouw en kinderen, uw club, uw politieke partij, uw voetbalelftal, uw vaderland in oorlogstijd). Het omvat niet alleen liefde en begeerte op het ego afgestemd, maar ook afgunst, jalouzie en zelfs haat jegens anderen.

Het werd mij duidelijk waarom zoveel huwelijken uitéenvallen — of in elk geval niet gelukkig zijn. Men verwacht „smoorverliefd op iemand zijn” met de sex-appeal die begeerte opwekt — gericht op het „ik”. En als men dan van de andere partner niet meer krijgt wat men eist, dan kropt er ressentiment op. De partner is dan geen deel meer van het „ik”. Ressentiment leidt tot verbittering, en verbittering tot *haat*.

Ik begon toen als nooit tevoren in te zien dat liefde voor mijn vrouw inte-

resse voor *haar* welzijn en *haar* geluk betekende. Terwijl ik *haar* geluk begon na te streven, nam ons huwelijk nieuwe vormen van geluk aan. En dat gelukkige huwelijk duurde vijftig jaar — tot aan haar dood twee en een half jaar geleden. Het maakte *mij* eveneens gelukkiger! Vreemd? Geluk is een vreemd iets — of *is het dat werkelijk?* Hoe meer u *geeft*, des te meer zult u *hebben*. Maar hoe meer u probeert te nemen, des te miserabeler en gefrustreerder u wordt.

Het werd duidelijk. Eén levenswijze is de „ik” manier — de *in*-komende weg — de *hebberige* manier. De tegenovergestelde wijze is de *onzelfzuchtige* manier — de weg van ootmoed, het kwijtraken van het „ik” (dat uw grootste vijand is), de levenswijze van geven, delen, helpen, dienen.

In economische armoede vonden mijn vrouw en ik *geluk*. Het werd zo overvloedig dat het overliep in je reinste *vreugde!* Ik wilde dit geluk met anderen delen.

Tijdens de zomer van 1933 woonden wij in Oregon, in het N.W. van de VS. Ik maakte plannen een serie lezingen te houden in en nabij Eugene, een stad in de staat Oregon, om deze *fundamentele kennis* van deze juiste levenswijze met anderen te delen. Ik zat zonder geld. Maar een kennis, die in deze levenswijze geloofde, bleek toevallig bestuurslid van een plattelandsschool te zijn. Hij bood mij het uit één klaslokaal bestaande schoolgebouw aan, dat ongeveer 13 km ten westen van Eugene lag. Er hoefde geen huur betaald te worden. Ik trok *te voet* door de omgeving en nodigde bureu uit de serie lezingen bij te wonen. Er waren slecht 35 zitplaatsen, maar gemiddeld kwamen er 36 mensen opdagen — er moest dus gemiddeld één toehoorder tijdens de lezing staan.

Dat was een bijzonder kleine groep mensen, maar hun reactie was elektriserend. De levens van sommigen van die mensen werden gelukkiger!

Enige tijd later ontving ik een uitnodiging voor de radio te spreken. De reactie hierop was allerminst verwacht. Er was toen slechts één radiostation in Eugene: KORE, het eigendom van Frank Hill. Hij vroeg me naar zijn kantoor

te komen, en gaf me een handvol brieven. Hij stelde voor een geregelde uitzending van een half uur samen te stellen. Hij bood aanzienlijke hulp aan door de prijs voor het programma lager te stellen dan de eigenlijke exploitatiekosten. Het kostte 3 dollar per half uur.

Dat was het begin van het *Wereld van Morgen* programma. Het zou niet op kleinere schaal begonnen kunnen hebben. Het station zond toen uit over de minimum sterkte van 100 watt. Maar het was een NIEUW SOORT ONDERWIJS.

Onderwijs zoals het in deze wereld georganiseerd is, is in de eerste plaats beperkt tot de exacte wetenschappen, technologie en de verschillende beroepen — het onderwijst h^oe men de kost kan verdienen, maar niet *hoe men hoort te leven*. Ik zag de noodzaak ervan in, dit bredere soort onderwijs in de huiskamer te onderwijzen. Zonder enig verzoek van mij, boden luisteraars aan bijdragende medewerkers te worden.

Dat was het begin. Naarmate nieuwe medewerkers zich vrijwillig bij mij aansloten, werd ons programma over andere radiostations uitgezonden. De groei was gering. Maar via de radio vroeg ik *nooit* om bijdragen.

Het radio-programma werd voor het eerst tijdens de eerste week van januari 1934 uitgezonden. Met kunst en vliegwerk zette ik een „tijdschrift” in elkaar dat ik *The Plain Truth (de Echte Waarheid)* noemde. Het werd op een geleende stencilmachine afgedraaid, en was tegen 1 februari gereed. Dit werd alle luisteraars gratis aangeboden.

Beetje bij beetje groeide het. In 1947 werd het Ambassador College in Pasadena geopend — met 4 studenten en acht docenten. Het was een nieuw soort hoger onderwijs. We begonnen studenten niet alleen te onderwijzen hoe de kost te verdienen, maar ook *HOE TE LEVEN*.

En nu, na nog eens 22 jaar, kijk ik terug op een leven dat boordevol geluk geweest is — omdat het gewijd geweest is aan het *delen* van deze weg naar *WAAR GELUK* met eerst enkele tientallen, daarna honderden, toen duizenden, en vandaag honderden miljoenen andere mensen.

Van de hoge dunk die ik als tiener
(Vervolgd op pagina 18)

En nu — een NIEUW EUROPA na De Gaulle

Europa zal nooit meer zijn wat het geweest is. De Gaulle's magische invloed op Frankrijk en de wereld is verdwenen. Zal Pompidou de leegte in Frankrijk en Europa kunnen opvullen, nu de vaderfiguur van De Gaulle niet langer aan het roer staat?

door Raymond F. McNair

Parijs

OP DE DAG dat President de Gaulle aftrad was er in Parijs niets te bemerken van mensenmenigtes, relletjes of tekenen van massahysterie.

De van aard nogal levendige Parijzenaars die bij het Palais de l'Élysée stonden te wachten op het vertrek van De Gaulle om hun leider vaarwel te zwaaien, gedroegen zich in elk geval deze keer kalm en ordelijk. President de Gaulle had het Franse volk laten weten dat het óf hem als leider zou moeten volgen, óf anders „chaos” zou gaan oogsten — „mij of chaos.” Het wenste geen van beide.

De Fransen zijn in feite nogal ingenomen met zichzelf dat zij, toen De Gaulle zijn ambt neerlegde, niet in paniek raakten. Frankrijk bleef ditmaal kalm en raakte er niet al te zeer door in opschudding.

De Fransen hebben natuurlijk gemengde gevoelens over het feit dat De Gaulle zich nu uit het politieke leven heeft teruggetrokken. Zij zijn zowel opgelucht als bezorgd — bekommerd over een toekomst zonder het leiderschap van hun rijzige vaderfiguur.

Ontstellende problemen

Wat staat een Frankrijk zonder De Gaulle in de toekomst te wachten?

Hoe zullen de Frans-Amerikaanse betrekkingen zich gaan ontwikkelen? Zal er in de toekomst een ontdooiing komen — misschien wel wittebroodsweken! — in de verhoudingen tussen Washington en Parijs? Zal Frankrijk nu — in het bijzonder in de NAVO — nauwer met

haar westerse bondgenoten gaan samenwerken?

Hoe lang zal het duren voordat een op economisch gebied krachtig West Duitsland de leiding van een instabiel Frankrijk in de Euromarkt overneemt, vooral na de recente devaluatie van de Franse frank?

Zowel Fransen als niet-Fransen vrezen dat politieke en economische onzekerheid wel eens opnieuw in Frankrijk zou kunnen terugkeren — dezelfde toestand als van vóór de tijd van De Gaulle.

De brandende vraag die veel Engelsen bezighoudt is: „Zal Engeland, nu De Gaulle zich uit het politieke leven van Frankrijk heeft teruggetrokken, in staat zijn haar voet in de deur van de Euromarkt te krijgen?”

Waarom De Gaulle aftrad

Er zijn belangrijke redenen waarom De Gaulle zijn hoge machtspositie in Frankrijk verliet. Frankrijk was het beu De Gaulle nog langer te volgen naar het steeds onbereikbare doel van internationale luister en prestige. De Fransen hadden meer dan genoeg van het helpen onderhouden van De Gaulle's zeer kostbare *force de frappe* — zijn eigen, onafhankelijke nucleaire strijdmacht — door middel van belastingverhogingen.

De Gaulle's *magische beking* begon langzamerhand zijn aantrekkingskracht te verliezen. De gemiddelde Fransman was meer geïnteresseerd in een *beter levensstandaard*, dan in Franse *grandeur* of hoeveel honderden

miljoenen aan geldswaarde de Franse regering in goud bijeen vergaard had, of in De Gaulle's lievelingsproject, een onafhankelijke nucleaire strijdmacht.

Dus... heel Frankrijk zei waar het op stond. De Gaulle aarzelde eerst, doch willigde daarna de eisen van zijn volk in — zich volkomen bewust van het feit dat dit de genadeslag betekende voor de hoop die hij koesterde om Frankrijk wederom haar plaats als Grote Mogendheid te laten innemen en haar het daaruit voortvloeiende prestige te hergeven.

Het spreekt vanzelf dat de nieuwe president, Pompidou, de Gaullistische politiek niet ineens op stel en sprong zal, en ook niet kán, veranderen. De Gaulle had het Franse schip van staat meer dan tien jaar lang in een bepaalde koers gestuurd, en het vergt tijd om de koers, die De Gaulle voor Frankrijk had uitgezet, te verleggen. Maar dat Frankrijk een andere koers zal inslaan, is zeker — het zal er ontegenzeggelijk meer en meer van af gaan wijken — hoewel ongetwijfeld één of andere vorm van Gaullisme zal blijven bestaan, die Frankrijks toekomst nog vele jaren zal bepalen.

Opkomst van West-Duitsland!

In het afgelopen jaar viel Frankrijk van de ene crisis in de andere. Haar *reserves* liepen van ongeveer \$6 100 000 000 tot \$3 800 000 000 terug. De onlusten en stakingen die Frankrijk in 1968 bijna lam legden, dwongen de regering loonsverhogingen toe te staan, die Frankrijk zich niet kon veroorloven. Dit zette de frank

Foto: Wide World

IN FRANKRIJK — een andere koers onder het bewind van haar nieuwe president, Georges Pompidou?

dermate onder druk dat devaluatie als een herstelmaatregel om de gezondheid van de Franse economie weer op te bouwen, onafwendbaar bleef.

Bovendien viel de Gaullistische theorie dat de Sowjet-Unie willens was om samen te werken met elke natie die vriendelijk jegens haar wilde zijn volkomen in duigen door de Sowjet-bezetting van machteloos Tsjechoslowakije. Tenslotte gingen blijkbaar ook de ogen van De Gaulle open voor de realiteit, toen hij begon in te zien dat het Kremlin vastbesloten was haar ijzeren greep op heel Oost Europa te doen voortduren. Ruslands invasie en militaire bezetting van Tsjechoslowakije sloeg De Gaulle's droombeeld van een Europa „van de Atlantische Oceaan tot aan de Oeral” volkomen de bodem in.

Het is nu echter duidelijk dat West Duitsland het werkelijke economische krachtstation in West-Europa is. West Duitsland heeft tevens de grootste conventionele strijdmacht in de NAVO.

Zelfs vóór De Gaulle's aftreden leek het al dat Franse afgunst en bezorgdheid over Duitslands opkomende macht een verandering had teweeggebracht in haar houding tegenover En-

geland bij haar poging tot aansluiting bij de Euromarkt. Vandaar dat De Gaulle een voelhoorn naar Engeland had uitgestoken waarin hij nauwe Anglo-Franse samenwerking voorstelde met het doel een tegenwicht te vormen voor de Duitse economische en politieke overheersing over de andere EEG-landen.

Maar het was al te laat!

Engeland — nog steeds op de deur kloppend!

Sommige mensen in Engeland menen dat nu De Gaulle zich uit het Franse politieke leven heeft teruggetrokken, zij nu een goede kans maken in de EEG te komen. Zij zijn zich er echter niet van bewust hoeveel hindernissen er wel in de weg staan.

In mei dit jaar werd ik uitgenodigd om de 20ste herdenking bij te wonen van het ondertekenen van het verdrag waarbij de Raad van Europa werd opgericht — een organisatie gevormd met de specifieke bedoeling om de technologische, politieke, sociale, economische en andere vormen van samenwerking tussen de ledenstaten te bevorderen.

De Raad van Europa heeft 18 leden (er waren slechts 10 leden bij de oprichting) en omvat Engeland, West Duitsland, Frankrijk, Italië, Nederland, België, Griekenland en andere Europese landen.

Deze speciale bijeenkomst werd gehouden in het *Banqueting House* in Londen, vlakbij Downing Street No. 10. Zij werd bijgewoond door Hare Majesteit Koningin Elizabeth II en Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Philip, de minister van Buitenlandse Zaken van Duitsland Willy Brandt, de minister-president van Engeland Harold Wilson, een groot aantal Britse Parlementsleden, en ministers van Buitenlandse Zaken van de ledenstaten.

Hare Majesteit Koningin Elizabeth II sprak de openingsrede uit. Zij sprak herhaaldelijk over „Europese eenheid” en zinspeelde op de Engelse wens om *Europese eenheid* te bevorderen door toetreding tot de EEG.

De Engelse minister-president sprak daarna en verwees voortdurend naar Europese eenheid. Hij stak het niet onder stoelen of banken dat het de

uitgesproken politiek van de Britse Regering is om *volledig lidmaatschap* in de EEG na te streven.

„De politiek van Hare Majesteits Regering blijft stevig gebaseerd op onze aanvraag voor *volledig lidmaatschap* van de Europese Gemeenschappen. Onze vastbeslotenheid om ons bij de Gemeenschappen *aan te sluiten* is niet verslapt ondanks de vertraging in het in behandeling nemen van onze aanvraag die meer dan achttien maanden geleden werd ingediend,” zei de heer Wilson.

Ook de heer Willy Brandt sprak tijdens deze gelegenheidsbijeenkomst, en ook zijn gedachten gingen telkens uit naar Europese eenheid. Nog steeds was er volgens hem „geen Europees Vredessysteem”, dat Europa's vrede en veiligheid zou kunnen garanderen.

Tijdens zijn verblijf in Engeland verscheen de heer Willy Brandt op een televisieprogramma van de BBC om een aantal vragen te beantwoorden aangaande Englands verbeterde kansen om zich bij de EEG aan te sluiten, nu De Gaulle in Frankrijk niet langer aan het roer staat.

Toen hem gevraagd werd of West Duitsland „haar veto zou uitspreken over Englands toelating” tot de EEG, antwoordde hij: „Nee! Nee!”

Daarna werd de heer Brandt gevraagd: „Wanneer zal Engeland *op z'n vroegst* lid van de Europese Gemeenschap kunnen worden?”

Englands toelating, zo al mogelijk, nog ver weg!

Antwoordde Brandt: „Wanneer men begonnen zou zijn met het plegen van overleg in '67, wat ik denk dat men had moeten doen, dan zou het *twee en een half* jaar in beslag genomen hebben om te onderhandelen. En daarna zou er een tijd komen van *twee* of *drie* jaar als een soort interimperiode, een aanpassingstijd, voordat volledig lidmaatschap bereikt zou zijn.”

Dat is bijna vijf jaar.

Later deelde de Westduitse minister van Buitenlandse Zaken mede dat de mogelijkheid bestond dat het Engeland misschien iets minder dan drie en een half jaar zou kosten om lid te worden

— vanaf de datum waarop zij opnieuw in onderhandeling zou treden over volledig lidmaatschap.

Ook de voormalige conservatieve minister van Defensie en momenteel de President van de Britse Raad van de Europese Beweging en invloedrijk lid van het Engelse Parlement, Duncan Sandys, vertelde me dat hij van mening was dat het verdwijnen van De Gaulle uit het Presidentschap in Frankrijk de weg zou banen voor eventuele Engelse toelating tot de EEG.

Uit officiële uitspraken van de regering valt zeer duidelijk op te maken dat Engeland wederom vastbesloten is om — zeer binnenkort — onderhandelingen aan te gaan omtrent toelating tot de EEG. Maar er zijn belangrijke redenen waarom Engeland niet eerder dan 1972 of 1973 toegelaten zou kunnen worden — zelfs als ze morgen aan de dag in onderhandelingen zou treden — en dan niet wéér door Frankrijk of een ander lid van de EEG zou worden geblokkeerd!

Meer vaart achter Europese eenheid

Vele jaren reeds heeft de Engelse editie van *De Echte Waarheid* gezegd dat het alleen De Gaulle was die de vorming van een volwaardige bond van Europese staten in de weg stond. De Gaulle's droombeeld van een „Europa van de Atlantische Oceaan tot aan de Oeral” heeft afgedaan.

Doch spoedig zal een nieuw begrip omtrent Europa naar voren komen.

De Echte Waarheid en de *Wereld van Morgen* radio-uitzendingen hebben jarenlang melding gemaakt van het feit dat dit nieuwe Europa door West-Duitsland zal worden gedomineerd — niet door Frankrijk!

Het moet nu toch wel voor iedereen duidelijk zijn dat Duitsland nu de Reus van Europa is — in economisch, militair (voor zover het conventionele bewapening betreft) en industrieel opzicht. Ze is zelfs in staat nucleaire wapens te vervaardigen — indien zij haar tegenwoordige inspanningen op atoomgebied slechts in een iets afwijkende richting zou sturen.

Duitslands minister van Financiën, Herr Strauss, heeft gezegd dat West

Duitsland als „een economische reus” niet langer „een politieke dwerg” kan blijven. Vergeet ook niet dat de Westduitsers hardnekkig geweigerd hebben om het nonproliferatieverdrag te ondertekenen. Waarom? Strauss zegt dat het ondertekenen van dit verdrag voor Duitsland „een Versailles van cosmische proporties” zou betekenen.

In Frankrijk — instabiliteit!

Maar welke richting zal het nu uit gaan met Frankrijk?

Eén ding is zeker. Frankrijk is niet langer in staat om — zoals vroeger — haar partners in de Euromarkt te ringeloren. Dit geldt in het vervolg vooral voor de Frans-Duitse betrekkingen. De Westduitsers weten dat zij nu stevig in het economische zadel van Europa zitten. Ze zijn niet van plan zich door Frankrijk, Engeland, de VS of wie dan ook te laten zeggen hoe zij hun economie dienen te beheren!

Zij stellen de vraag: „Waarom zouden wij Duitsers moeten betalen voor de economische dwaasheden van andere naties — ook al zouden deze onze bondgenoten zijn?” „Waarom zouden wij ons opofferingen moeten getroosten wanneer anderen hun economische voor-

sprong verspillen en versnipperen door verlamdende stakingen, industrieel wanbeheer, geld over de balk gooien — en ver boven hun stand leven?”

We dienen niet te vergeten dat vóórdat De Gaulle President in Frankrijk werd, de Franse regeringen het gewoonlijk slechts een paar maanden uithielden — 26 opeenvolgende regeringen kwamen — en verdwenen — tussen 1945 en 1958! Toen De Gaulle in 1958 aan de macht kwam werd in dit instabiele land orde en evenwicht geschapen. Met de devaluatie van de frank besluipen politieke en economische zorgen wederom dit volk.

West-Duitsland zal zeer zeker voordeel uit de hieruit voortvloeiende economische chaos en instabiliteit slaan — zowel in economisch als politiek opzicht. De volken van Europa zullen gedwongen zijn West-Duitsland als het grootste bolwerk van macht en stabiliteit te erkennen.

Nu dat De Gaulle weg is zal in de beweging naar een Verenigde Staten van Europa meer vaart komen. *Duitsland zal in deze ontwikkeling de dominerende rol spelen!* Engeland zal nog méér bij Duitsland achter raken. Zij zal wegens economische redenen waarschijnlijk nooit een volwaardig lid van de EEG worden.

Maar wanneer ze uiteindelijk toch nog een geassocieerd lid van de EEG zou worden zal ze dat niet lang blijven. Ze zal daarentegen echter later — evenals de Verenigde Staten — een economisch en militair doelwit worden van een machtige bond van Europese Staten!

In Frankrijk zult u toenemende chaos en instabiliteit zien. Zij zal zich van de ene crisis naar de andere voort-slepen, en een aan Duitsland ondergeschikte rol spelen! Dit is absoluut zeker. U zult daar niet lang op hoeven te wachten.

Let op Frankrijk! Houdt ook West Duitsland in de gaten! U ziet nu, op dit moment, wereldschokkende gebeurtenissen voor uw ogen afspeelen. Duizenden jaren geleden werden deze belangrijke gebeurtenissen als van te voren geannonceerd nieuws in uw Bijbel voorspeld. Zij zullen zich gaan voltrekken, precies zoals het werd voorzegd!

Foto: dpa-Bild

IN DUITSLAND — een krachtiger stem in het Europese kapittel bij monde van Franz Josef Strauss?

Wat nu — op naar de STERREN?

Bereid u voor op een schok! Het antwoord is een ondubbelzinnig NEEN! De sterfelijke mens zal NOOIT de onmiddellijke omgeving van zijn zonnestelsel verlaten — NIMMER zal hij de grenzen van zijn eigen of dat van andere melkwegstelsels kunnen bereiken.

door Garner Ted Armstrong

WANNEER men zulke beweringen als „kan niet” en „nooit” en „onmogelijk” met betrekking tot de wetenschap maakt, dan lokt zo iets een onmiddellijke reactie van hoongelach en een meewarig smalen uit.

Door de nagenoeg aan het ongelooflijke grenzende prestaties van de tocht van Amerika's Apollo-11 — de landing en de wandeling op de maan op zich — het verzamelen van maansteenmonsters — zijn miljoenen ervan overtuigd dat er voor de mens nu *niets* onmogelijk is.

Droom ervan, maak er bespiegelingen over, voeg er geld en de wetenschap aan toe en dan komt het voor elkaar. Zo denken in elk geval miljoenen mensen.

De magische formule lijkt even eenvoudig als b.v. het aanzetten van een tv-toestel — ook al hebben diezelfde miljoenen mensen er niet het flauwste benul van hoe het toestel werkt. Het enige wat men maar hoeft te doen is te dromen van iets dat volledig ondenkbaar is — voeg er daarna voldoende geld en voldoende wetenschapsmensen aan toe, en wacht dan totdat de tv-presentator zegt wanneer u het schouwspel zult kunnen gadeslaan.

Wat is dit — ketterij jegens de wetenschap?

Te twifelen aan het vermogen van de wetenschap van tegenwoordig staat gelijk aan het oproepen van visioenen van skeptische toeschouwers bij Stephenson's stoomtrein of van de jouwende mensen op de kade toen Columbus het ruime sop koos.

Door te beweren dat de wetenschappelijke overwinningen van de mens aan een limiet gebonden zouden kunnen zijn, laadt men de schijn op zich, schuldig te zijn aan de een of andere

Foto's: NASA

DE EERSTE MANNEN DIE VOET OP DE MAAN ZETTEN — De Amerikaanse astronauten Neil A. Armstrong, rechts, en Edwin E. Aldrin Jr.

vreselijke ketterij — een gruwelijke verloochening van het geloof.

Het lichtvoetig zien rondstappen van twee Amerikanen op het maanoppervlak maakte op de miljoenen mensen die aan hun tv-toestel zaten gekluisterd, evenveel indruk als wanneer ze met hun eigen ogen vuur uit de hemel hadden zien neerkomen.

Miljoenen mensen zeiden als uit één mond, „t Is niet te gelóven!” „Fantastisch!” „Onmogelijk!” Woorden die op een bijna eerbiedige toon werden uitgesproken, toen de grootste de „dood verachtende” sprong uit de geschiedenis van door mensen geënceneerde sensaties voor de ogen van een half miljard mensen werd uitgevoerd.

Door na zo iets te onderstellen dat de ruimtevaart van de mens wel eens aan grenzen gebonden zou kunnen zijn, geeft men op de een of andere manier de indruk dat men kettergezind zou zijn. Maar wellicht is het goed om toch even dóór te lezen.

Bordjes met „Verboden Toegang” in het heelal

Hoe ketteris het ook moge klinken — wij zijn wel degelijk aan grenzen gebonden. De mens is nog altijd *beperkt*. Tot op heden zijn we steeds binnen deze beperkingen gebleven, hoewel we technologische prestaties geleverd hebben die uitermate indrukwekkend zijn. Zo zeer zelfs dat miljoenen mensen onder de betovering van de wetenschap zijn geraakt; een magische invloed als die van de stentorstem van een rondtrekkende kwakzalver met zijn onfeilbaar eeuwige jeugd-elixer, dat gegarandeerd alles wat er aan u mag mankeren, op zal knappen. Nú te gaan twifelen is eenvoudig ketterij. Tenminste dat is wat velen gelóven.

Maar de mens *is* aan grenzen gebonden.

Vandaag zijn we niet ver meer af van de muren die ons omringen — *bijna* hebben we nu de grenzen die ons inslui-

ten bereikt. Maar evenals iemand die zijn omgeving verkent en nog niet de hoge omheining heeft ontdekt die door de hoogopgroeiende klimplanten aan het oog wordt onttrokken, zo heeft ook de mensheid nog niet ontdekt dat er beslist een grens bestaat aan zijn milieu en omgeving, waaruit niet valt te ontvluchten. Er is een muur en verder kunnen wij niet komen. Ergens in de ruimte van het heelal ligt een punt en voorbij dat punt bestaan alleen onmogelijkheden.

U betwijfelt of er wel grenzen bestaan? U gelooft dit niet?

Vooropgesteld dat de mens absoluut nauwkeurig is geweest in zijn berekeningen, dan is gebleken dat licht zich in het luchtledige met een snelheid van 300 000 km per seconde voortplant.

En dat is de uiterste grens. Voorbij dit punt is er, wat snelheid betreft, niets. Dit is voor fysieke voorwerpen de alleruiterste snelheid — een uiterste, opgelegd door de wetten van het heelal zelf, door de wetten die niet door de mens werden uitgedacht, voortgebracht of zelfs duidelijk geformuleerd werden.

Niets is bekend of kan ooit bekend worden dat sneller gaat dan de snelheid waarmee licht zich voortplant.

Misschien wilt u zich hiertegen verzetten, en zegt u tegen uzelf „alles is immers voortdurend aan verandering onderhevig,” of „ze zullen wel gauw iets vinden dat nóg sneller gaat.” En dit op zichzelf laat reeds de juistheid zien van de grondgedachte van dit artikel — dat de sublieme toewijding van nu aan de wetenschap in vele gevallen groter is dan de schier hypnotische trance van een wilde die volledig meegesleept wordt door de voodoo-vertoning van een toverdokter.

Ik doel niet alleen op de toewijding van sommige (hoewel bij lange na niet alle) wetenschapsmensen — maar *vooral* op die van de leek.

De mensen zijn over het algemeen heel gauw geneigd om te denken dat de geleerden alleen maar meer tijd, geld en vernuft nodig hebben — waarna er letterlijk *niets meer* onmogelijk is. En hierin bevinden zich elementen die men in godsdienstig geloof terugvindt.

Maar geleerden zijn wél aan grenzen gebonden, opgelegd door de wetten van het heelal zelf. Er zijn *wetten* die de

geleerden wel degelijk aan banden leggen. Deze wetten worden evenwel niet door de wetenschap zelf gecreëerd of geproduceerd — ze is vaak niet eens bij machte deze duidelijk te formuleren — en de geleerden zijn gedwongen om binnen de definieerbare begrenzing van overweldigende machten te werken, machten die de wetenschap ver te boven gaan.

Veel mensen in deze moderne tijd kunnen zich moeilijk zulke begrenzingen indenken omdat de meesten geen geleerden zijn. Menige leek heeft weleens ontzag gevoeld voor tamelijk eenvoudige wetenschappelijke experimenten. Hoeveel tmeer zal hij dan niet gëimponneerd zijn geweest toen hij met open mond de maanwandeling gadesloeg? En — begrijp me niet verkeerd — men kán niets anders dan respect hebben voor een wandeling op de maan. De ongelofelijke moed, training en prestaties van de Amerikaanse ruimtevaarders zijn zo indrukwekkend dat woorden tekort schieten om ze te beschrijven. Maar er zijn niettemin *grenzen*.

Welke zijn deze?

Snelheid is er een van. Ons heelal heeft, zoals we reeds eerder schreven, een ingebouwde „lichtbarrière”, die werkt als een wet voor het bepalen van de „maximum snelheid” in het heelal. Voorbij deze barrière is geen grotere snelheid mogelijk.

De snelheid van het licht is de uiterste grens — daar voorbij is er niets.

Geen enkel door mensen gemaakt stoffelijk voorwerp (of wat dat betreft welk ander object ook) kan die snelheid zelfs ook maar benaderen — laat staan overtreffen. En speculatie of argument of ontkenning vallen hier volkomen buiten beschouwing. Hier is een vaststaand feit. Geen „wetenschappelijk” vastgesteld feit in die zin dat de mens zo'n „feit” zou hebben ontdekt, gedefinieerd of gecreëerd, maar een vaststaand, onveranderlijk FEIT van het heelal, waar niet over valt te debatteren. Zo staan de zaken nu eenmaal.

Waaróm kan niets de snelheid van het licht benaderen of overtreffen?

Omdat het heelal gemaakt is zoals het is. Er is een stuwkracht voor nodig om een voorwerp in beweging te bren-

gen. Bij de lancering van Apollo-11 (ik sloeg dit fabelachtige schouwspel vanaf Kaap Kennedy gade) werd de Saturn-V maanraket een stuwkracht gegeven van ongeveer 8 miljoen pond.

Bij het toenemen der snelheid van het ruimtevaartuig werd het tevens steeds zwaarder — het kreeg meer „massa”.

Bij lagere snelheden, waar de meeste mensen vertrouwd mee zijn, is doorgaans het gedeelte der snelheid dat in massa wordt omgezet zó klein dat het te verwaarlozen is.

Maar het is een *wet* van het heelal dat hoe groter de snelheid, hoe hoger het percentage van de versnelling (de duwkracht) is dat in massa wordt omgezet en hoe kleiner het percentage van de versnelling dat het voorwerp blijft voortbewegen. Uiteindelijk komt er dan een moment waarbij het fysiek onmogelijk wordt om nog méér te versnellen — en dat is de snelheid van licht.

Dit is een vaststaand FEIT van het heelal — niet slechts een „speculatie” van de wetenschap.

Natuurlijk hoort heel de gedachte om welk stoffelijk voorwerp dan ook een snelheid te geven, die die van het licht ook zelfs maar zou benaderen, op zichzelf al thuis in het rijk der pure fantasie — maar zelfs al zóu dit in de verste verte mogelijk zijn, dan nóg is er, voorbij dit punt, niets.

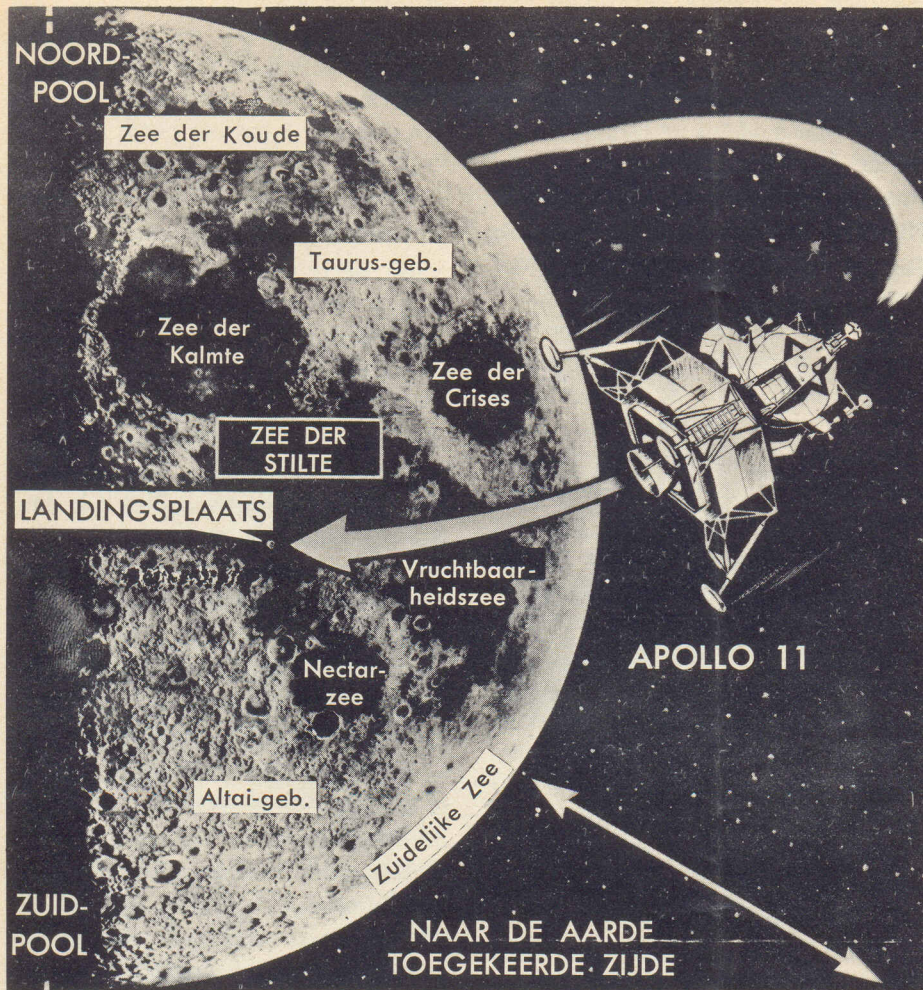
Waarom zulke dagdromen?

Alle wilde speculaties en droombeelden ten spijt zal de mens zijn melkwegstelsel, of zelfs ook maar een klein gedeelte ervan, *niet* gaan exploreren. Nu niet — niet in 100 jaar — niet in een miljard jaar — nooit. Niet met een fysiek, menselijk lichaam. Uitgesloten.

Waarom niet?

Stel dat men een ruimtevaartuig had dat zich met de snelheid van het licht zou kunnen voortbewegen (wat niet kan) — laten we dan eens de afstanden bekijken waar we mee te maken hebben bij tochten naar de sterren en nog verder.

Momenteel hebben ruimtevaarders ongeveer vier dagen nodig om de maan te bereiken — en vier dagen voor de retourreis. En dat met snelheden die drastisch variëren naar gelang de ruimtecapsules door de aantrekkingskracht van de aarde en de maan, dan wel door de

Tekening: Wide World

Schematische voorstelling van de recente maanlanding van Aldrin en Armstrong in de „Zee der Kalmte“. De maanlander bestaat uit een daaltrap en een stijgtrap. De daaltrap werd bij de lancering vanaf de maan achtergelaten. Alleen de stijgtrap, waar de astronauten zich in bevonden, verliet de maan en voerde de entermanoeuvre met het moederschip uit, dat ondertussen om de maan was blijven cirkelen. De stijgtrap werd daarna losgegooid en achtergelaten.

voortstuwing door middel van aan boord opgeslagen brandstoffen worden beïnvloed.

Maar laten we — met de veronderstelling dat de praktische onmogelijkheid, ruimtevaartuigen een snelheid van het licht te geven, opgelost zou kunnen worden — eens enkele andere barrières die ons omringen bezien.

Een vaartuig dat zich met de snelheid van het licht zou voortbewegen, zou meer dan acht en een half jaar nodig hebben om de reis van de aarde naar de dichtsbijzijnde ster heen en terug af te leggen. Denkt u werkelijk dat dit mogelijk is? Ziet u in uw verbeelding al een soort „Arke Noachs“ van het ruimtetijdperk, compleet met kunstmatig vruchtbaar gemaakte lapjes grond, met

vee en alles aan boord dat nodig is voor de instandhouding van het leven? Stelt u zich dan heus voor dat men bij het reizen onder voortdurende druk en spanning gedurende meer dan acht en een half jaar geen noemenswaardige moeilijkheden zal ondervinden? Miljoenen mensen hebben er totaal geen moeite mee zich in gedachten zulke prestaties voor ogen te stellen. Tenslotte hebben ze een grote hoeveelheid „science-fiction“ romannetjes gelezen!

Maar hoe staan de zaken met betrekking tot een ster die nogal tamelijk ver verwijderd is — één die zich verder weg bevindt dan Alfa Centauri? Wel, zelfs wanneer we in ons denkbeeldig ruimteschip met een opgewekte groep reizigers aan boord zouden reizen, dan zou die

tocht een *minimum* van 200 jaren vergen!

U zou tegen de tijd dat *deze* reis volbracht zou zijn, wel een beetje beu geworden zijn van al de tv-uitzendingen, dacht u ook niet? „U?“ Nee, „u“ niet, want „u“ zou hier niet langer zijn — en evenmin de oorspronkelijke astronauten. Die zouden gedwongen zijn geweest kinderen voort te brengen, hen op te leiden voor het werk dat zijzelf hadden gedaan, om daarna óf ergens onderweg naar buiten geworpen te worden en levenloos in het heelal rond te zweven, óf aan boord in een stukje grond begraven en in organische meststof omgezet te worden.

U zou nooit verveeld raken door een tocht die langer zou duren dan heel de geschiedenis van de Verenigde Staten als een natie — omdat u niet lang genoeg zou leven om het einde van zo'n tocht mee te maken. En dit alleen nog maar naar een niet al te ver afgelegen ster met de *onmogelijke* snelheid van het licht.

Maar wat dan te zeggen van al de beweringen die door tv-presentators, ernstige geleerden en voormalige astronauten geuit werden toen u daar zo gefascineerd de diverse fasen van de vlucht van Apollo-11 zat gade te slaan? Herinnert u zich nog de vergelijkingen die werden getrokken?

Weet u nog dat enkelen zeiden dat dit „de belangrijkste stap van het mensdom was sinds de mens vanuit zee aan land kwam“ — en nog meer van zulk evolutionair dogma?

Herinnert u zich nog de doodnuchtere manier waarop over de plannen voor de toekomst werd gepraat? Sommigen zeiden, „En nu de maan — maar straks de Melkweg, en dan de verafgelegen sterrenstelsels, en daarna het *ganse universum*“ Maar ze werden wel een beetje door hun verzekerdheid meegesleept.

Wat nu betreffende ons eigen sterrenstelsel — de „Melkweg“? Zal men ooit in staat zijn deze te verkennen?

Als we werkelijk in dat ruimteschip met de snelheid van het licht konden reizen, dan zou het nog een minimum van meer dan 25 keer de lengte van heel de geboekstaafde geschiedenis

(Vervolg op pagina 17)

De MODERNE ROMEINEN

DEEL I

De VIJF HOOFDOORZAKEN voor de ondergang van het Romeinse Rijk kan men overal in de moderne westerse wereld — en vooral in Amerika — waarnemen. Het is tragisch dat de mens van beden niet van de fouten van het verleden geleerd heeft. Tegenwoordig denken miljoenen mensen dat Amerika te groot, te machtig en te rijk is een dergelijk lot te kunnen ondergaan. Maar de harde feiten houden een sombere waarschuwing in — een waarschuwing waar wij niet luchthartig aan voorbij dienen te gaan!

door Garner Ted Armstrong en Gene H. Hogberg

„HA, HA!” was de schampere reactie op de waarschuwingen van Seneca. „Rome te gronde gaan? Nooit van z'n leven!”

Voor de Romeinse burgers die door de pracht en praal van een imperium waren omgeven en een koortsachtige nieuwbouw meemaakten — die hun uitgestrekte steden hadden, verfraaid met hoog-oprijzende marmeren zuilen en wijde, met bomen omzoomde, geplaveide, lustrijke wegen en ruisende fonteinen — die de overwinningsparades onder de triomfbogen van steeds weer nieuwe veroveringstochten gadesloegen en hoorden van de heldendaden van deze of gene grote generaal — voor hen was Rome onneembaar. Zij was de wereld — en de wereld was Rome.

Om ook maar voor een ogenblik te denken dat dit alles spoedig ineen zou kunnen storten — dat de verwoestingen en ontwichingen als gevolg van oorlogen, belastingen, toenemende criminaliteit, ondermijning van binnenuit, poli-

tieke moorden, natuurrampen en algemene apathie eens tot de volledige ondergang en ineenstorting van Rome zouden leiden, dat was voor hen niet alleen onvoorstelbaar — zoiets was dwaasheid, het toppunt van waanzin.

En voor miljoenen Amerikanen en West-Europeanen van vandaag schijnt de gedachte dat zij een dergelijk lot zouden kunnen ondergaan — maar dan met meer moderne consequenties — even belachelijk toe.

Maar Rome viel.

De stemmen van de spotters van vroeger zwijgen nu en zijn even stil als de nu verstomde oorlog en de ruïnes van het oude Rome — stomme getuigen van een eens zo trots imperium.

Onmacht een vloedgolf van geweldpleging, geldverkwisting, oorlogen en ontarding der moraal te stuiten én de ongelooflijke berusting van het publiek om de samenleving van toen maar te aanvaarden, leidden ertoe dat zij naar het onontkoombaar einde werden gedreven dat iedereen geweigerd had voor

mogelijk te houden. Miljoenen uit die tijd zagen dat, wat hun eerst als onmogelijk had toegeschenen, in hun leven werkelijkheid worden.

Rome viel.

En er waren oorzaken waardoor dit ontzaglijke imperium in chaos verzeild raakte en uiteindelijk inéénstortte — specifieke, bepaalbare redenen.

en vandaag...?

Vandaag zien miljoenen mensen over de gehele wereld met open mond in ontzag op naar de prestaties van de mens in deze eeuw van de ruimtevaart. Lopen op het maanoppervlak, laserstralen, harttransplantaties, computers — deze verbijsterende ontwikkelingen in de technologie maken dat miljoenen ervan overtuigd raken dat wij wetenschappelijk gesproken veilig en welgeborgen zijn; onoverwinbaar, eeuwig.

't Is alleen maar geld dat we nodig hebben, meent men, en tijd. Met tijd en geld kan de wetenschap ons van alle zorgen bevrijden. Als ons hart het zou

begeven dan kan de medische wetenschap ons ongetwijfeld het hart van iemand anders geven; of misschien één van plastic. En in geval van kanker? Het opereren met behulp van laserstralen zal wel spoedig een feit zijn.

Voedselschaarste over de hele wereld? We zullen de zeeën gaan „beboeren.”

Dit onwrikbaar vertrouwen van de mens in zijn eigen kunnen zien wij overal om ons heen. Maar helaas in dit slechts een moderne vorm van afgodendienst, en de hoop dat de wetenschap ons zal redden uit de steeds groter wordende moeilijkheden van wereldwijde omvang zal even ijdel blijken te zijn als Romeinse gebeden gericht tot Jupiter, Venus of Caesar.

Ook wij kunnen vallen.

De welvaart van Rome

De Romeinen waren de Amerikanen en de Engelsen (samen met andere Engelssprekende en Westeuropese landen) van hun tijd. Zij waren de welgestelden; in het bezit van de hoogstontwikkelde cultuur, prachtige gebouwen, instellingen en uitgestrekte steden. Zij waren welvarend.

En zij dachten dat er nooit een eind aan zou kunnen komen.

„Wanneer er ooit in de geschiedenis een volk vol vertrouwen de toekomst tegemoet kon zien, dan was het wel het Romeinse volk uit de tweede eeuw van onze jaartelling,” schreef Dr. Robert Strauss-Hupé, de welbekende geschiedschrijver en expert op het gebied van internationale betrekkingen.

„Binnen de grenzen van het imperium heersten gezag en orde, en nooit [tevooren] had vrijwel iedereen het ooit zo goed gehad . . . geen enkel buitenlandse mogendheid kon haar uitdagen.”

Tot voor enkele jaren geleden zou dit veel weg hebben gehad van een beschrijving van ónze volkeren. Maar Strauss-Hupé stelt de vraag, „Waaróm eigenlijk raakte deze beschaving in verval? En waardoor kwam het dat het zó snel in verval raakte dat het Romeinse imperium nog geen 100 jaar later onherroepelijk in volslagen anarchie en armoede werd gestort, door vreemde aanvallers werd geteisterd en ten ondergang was gedoemd?”

Herinnert u zich nog wat we eerder

schreven, hoe in de tijd dat Rome synoniem was met pracht en praal, macht, weelde en waardigheid, niemand geloofde dat zoiets ook maar in de verste verte mogelijk zou zijn? Toch gebeurde het.

Hoeveel miljoenen mensen denken „zoiets kan hier niet gebeuren” wat *ons* volk betreft? Dezelfde auteur schreef: „Wat kunnen wij leren van wat Rome overkwam? Het zal ons natuurlijk niets leren wanneer we onszelf veilig wanen met de gedachte dat de Romeinen van de tweede eeuw geen Amerikanen [en andere westerse mensen] uit de twintigste eeuw waren en dat daarom wat hun overkwam, nooit ons zal overkomen.”

Maar de frappante overeenkomst tussen onze volkeren van vandaag en de Romeinen van toen maakt een dergelijke zelfvoldane houding buitengewoon gevaarlijk.

Is dit werkelijk ROME?

„Briljante ingenieurs . . . hoge flatgebouwen . . . het gebruik van make-up . . . kijksportevenementen . . . toeristen en vacatiegangers.” Dit zijn slechts *enkele* uitdrukkingen die gebruikt worden om de Romeinen van de tweede eeuw te beschrijven.

We kunnen ons gelukkig prijzen dat de Romeinse geschiedenis goed gedocumenteerd is. Er is ons meer over de Romeinen bekend dan over welke andere grote civilisatie ook uit het verleden — en hoe meer we ons in hun levenswijze verdiepen, des te meer zien we onszelf genoodzaakt de *ware oorzaken* van hun uiteindelijk verval onder ogen te zien!

Overal in de destijds bekende wereld bouwden ze wegen — en, of u het geloven wilt of niet — sommige van die wegen zijn vandaag aan de dag nog steeds in gebruik!

De Romeinen dweepten met lichamelijke hygiëne, lichaamscultuur en gezondheid. „Romeinse baden” in de stijl van een landelijk buiten zijn volledig gedocumenteerd, en de ruïnes ervan kunnen we vandaag nog zien. De Romeinen waren toeristen en vacatiegangers bij uitstek. Niets was er waar het hart van de Romein meer naar uitging dan naar luie vakanties, gezondheidsoorden, badplaatsen in de bergen met minerale bronnen, of naar villa's

aan de zee. Iemands welstand kwam wel het duidelijkst naar voren wanneer hij een eigen vakantiehuis bezat.

De steden raakten langzamerhand dichter bevolkt, waardoor de bouw van hoge flatgebouwen noodzakelijk werd. De annalen laten zien dat veel van deze woningblokken zóveel op onze tegenwoordige sloppen en achterbuurten gingen lijken (sommige waren zo slecht gebouwd dat ze, ondanks strenge Romeinse bouwverordeningen, de gezondheid en veiligheid van de vergramde bewoners bedreigden) dat de parallel met onze tijd wel in het oog moet springen.

De Romeinen waren reeds lang tevoren meesters op het gebied van sanitaire inrichtingen geworden, en bouwden watervoorzienings- en rioolsystemen die vermoedelijk maar weinig voor de onze onderdoen en waarvan sommige nog steeds functioneren!

Naarmate de steden in omvang toenamen kregen de Romeinen meer urbanisatieproblemen te verwerken. Verkeersopstoppingen werden ondragelijk, achterbuurten, getto's, werkloosheid en misdaad, dit alles had een benauwend effect op de grotestadsbewoner, zodat uiteindelijk de Romeinse steden, alsook het platteland, onveilige oorden werden.

Oude annalen laten overduidelijk zien dat diverse ongeregelheden naar aanleiding van deze slechter wordende toestanden uitliepen op troebelen en onlusten en zware branden die letterlijk hele steden verwoestten!

Ook Rome had haar „lange, hete zomers”!

En haar economie? Rome stortte ineens onder de verpletterende dubbele druk van hoge, tot confiscatie leidende belasting en toenemende inflatie. De gestadige achteruitgang van de Romeinse valuta was symptomatisch voor de steeds ernstiger wordende financiële toestand van het imperium.

Maar let wel: Welke „doorsnee” op vermaak beluste Romein, die alleen bij de dag leefde, had er ooit van gedroomd dat zijn trotse natie eens in smaad en schande ten onder zou gaan en in de bladzijden van de geschiedenisboeken nog slechts in de verleden tijd zou worden beschreven?

Er waren er die de Romeinen waarschuwden voor het onvermijdelijke ge-

Bettmann Archief

Straattoneel in het oude Pompeji, naar een schilderij van E. Forti.

volg van hun levenswijze. Rome had zijn profeten, zijn zieners en politieke hekeldichters. Maar hun gecombineerde „jeremiade” viel op dovemans oren. De Romeinen, in hun geheel genomen, wilden er niet naar luisteren.

En Rome viel.

De mensen uit de Engelssprekende en Westeuropese landen luisteren — in hun geheel genomen — evenmin naar de ware vloedgolf van uitroepen en waarschuwingen die door leiders op elk gebied van het nationale leven worden uitgebazuind.

Zullen onze volken eveneens ten onder gaan?

De vijf hoofdoorzaken

De vijf hoofdoorzaken voor het verval en de ondergang van het Romeinse imperium, die uit de werken van Edward Gibbon en andere befaamde geschiedschrijvers van de Romeinse wereld kunnen worden afgeleid, zijn de volgende.

(1) *De ontwrichting van het gezin en de snelle toename in echtscheidingen.*

(2) *De steeds hoger opgeschroefde belastingen en het buitensporige gelduitgeven.*

(3) *De groeiende rage voor genot en vermaak en de ontarding van de sport.*

(4) *De stijgende produktie van de wapeningsindustrie teneinde steeds groter wordende dreigingen van vijandelijke aanvallen te kunnen weerstaan.*

(5) *Het uiteenvallen van de godsdienst in ontelbare en verwarrende vormen, waardoor de mensen geen algemene leidraad werd gelaten.*

Elk van deze factoren op zich tiert welig tegenwoordig. De dagbladen die u leest staan vol van een toenemend aantal echtscheidingsgevallen, meer en meer ontwrichte gezinnen en jeugdcriminaliteit, inflatie en belasting, de bandeloze hunkering naar vermaak, het bestaan van het gigantische militair-industriële apparaat, de ontstellende groei in occultisme en zonderlinge religies.

Dit alles is deel van *onze* wereld — onze samenleving.

Zij behoorden eveneens tot die van Rome!

Echtscheiding, Romeinse stijl

Volgens Romeinse schrijvers als Aulus Gellius, Valerius Maximus en Dionysius van Halicarnassus waren er in het vroege Rome zeer weinig echtscheidingen — ze waren in feite vrijwel onbekend.

Maar in de eerste eeuw v. Chr. — zo

in de tijd van Cicero — kwam, vooral in de betere kringen, het ontsporen van iemands huwelijk zo veelvuldig voor, dat echtscheiding als iets „normaals” werd beschouwd.

„Vanaf deze tijd zien wij een epidemie van echtscheidingen, vooral onder de aristocratie waarvan de huwelijksavonturen geboekstaafd staan,” schrijft Jerome Carcopino in zijn boek *Daily Life in Ancient Rome*.

Over het Rome uit de tijd van Antoninus Pius (rond 150 n. Chr.) schreef Seneca: „Zij scheiden om opnieuw te trouwen. Zij trouwen om opnieuw te scheiden.”

Martialis deelde mee dat het *huwelijk slechts een vorm van gelegaliseerd overspel was geworden!*

Echtscheiding bij de „Moderne Romeinen”

Nagenoeg dezelfde bewoording wordt in onze tijd gebezigd om de mallemlolen van het Amerikaanse huwelijksleven te beschrijven.

Het aantal echtscheidingen in de Verenigde Staten steeg in 1968 tot het op één na hoogste niveau dat ooit geregistreerd werd. De tot dusver beschikbare cijfers wijzen er op dat de cijfers

voor 1969 zelfs nog hoger zullen liggen.

Volgens de statistieken is er in de VS gemiddeld ruim één echtscheiding of nietigverklaring van het huwelijk per minuut — en er zijn ongeveer 526 000 minuten in een jaar. Op elke drie of vier gesloten huwelijken is er in de Verenigde Staten één echtscheiding of nietigverklaring.

Dr. Clifford Rose Adams, professor emeritus aan de Penn State Universiteit, deelde op 8 juni mee dat de regeringsstatistieken, die aantonen dat ongeveer 28 procent van alle huwelijken in echtscheiding eindigen, misleidend zijn. Hij zei:

„Wanneer men er de nietigverklarde huwelijken en de kwaadwillige verlatingen bijtelt (jaarlijks ongeveer 100 000) die er niet bij inbegrepen zijn, dan zou het cijfer dichterbij de 40 procent liggen. Voeg hier dan aan toe wat wij het ‚zieke‘ huwelijk noemen, waarbij een man en vrouw voor de schijn of voor ‚t gemak nog wel samen blijven wonen, maar in werkelijkheid elkaar haten, dan blijkt dat *slechts ongeveer 25 procent van de huwelijken werkelijk gelukkig is*. De resterende 75 procent heeft schipbreuk geleden.”

Over de gehele wereld

Ontwrichting van het gezin is zeer zeker niet iets dat alleen tot de Verenigde Staten beperkt is.

Officiële statistieken laten zien dat de Engelsen eerder trouwen, minder kinderen hebben en vaker scheiden dan ooit tevoren.

Er waren in 1968 51 000 nieuwe aanvragen voor echtscheiding — 4 000 meer dan in 1966.

In Zuid-Afrika zijn de autoriteiten hogelijk verontrust over het echtscheidingspercentage in dat land — één van de hoogste in de wereld. Gebleken is dat 35 tot 40 procent van alle pasgesloten huwelijken tussen blanken *binnen een jaar* opbreken.

Het aantal huwelijken tussen jonge mensen onder de 21 jaar is in de afgelopen twee jaren omhoog gevlógen. Verleden jaar was de toename 100% vergeleken met 1966. Zulke huwelijken veroorzaken grote bezorgdheid aangezien gebleken is dat minstens één op

de vier binnen korte tijd op de klippen loopt.

Ook in Nederland staan aan alle kanten oude praktijken op hun grondvesten te trillen. Echtscheiding is hier (nog) niet een euvel dat de samenleving veelvuldig teistert. In 1967 leden zeven op de honderd echtverenigingen schipbreuk en bedroeg het totaal aantal echtscheidingen 7 476, vergeleken met 6 203 in 1964. De man is volgens de wet niet langer baas in eigen huis. Het huwelijks- en gezinsleven dat zo'n fundamentele plaats in ons gemeenschapsleven inneemt, is nu wettelijk van zijn hoofd beroofd met alle gevolgen van dien.

En Canada:

Sinds Canada's nieuwe „gemakkelijke” wetgeving inzake echtscheiding net een jaar geleden van kracht werd, zijn de aanvragen voor echtscheiding meer dan verdubbeld. Volgens schattingen aan de lage kant zullen er dit jaar zo'n 25 000 verzoeken worden ingediend — en op ongeveer 50 na zullen ze alle uiteindelijk worden ingewilligd — in vergelijking met de 11 156 echtscheidingen die in 1967 werden toegestaan. *In Toronto belooft het aantal aanvragen voor echtscheiding 50% van het aantal huwelijken.*

Wat gebeurde er met vader?

Echtscheiding is slechts het tragische en gepubliceerde eindresultaat van een huwelijk dat niet goed uitpakte — een gezin dat misschien reeds vanaf het begin al een mislukking was.

Weinig gezinnen van tegenwoordig hebben een hechte basis om op te bouwen — een juist begrip van wat leiding geven betekent en van de lijn waarlangs het gezag wordt uitgeoefend. De Romeinen bezaten deze kennis in het begin, in elk geval in principe. Lees het volgende eens, dat genomen is uit het boek *Rome: Its Rise and Fall* door Philip Van Ness Myers.

„Allereerst bevond zich zo te zeggen aan de basis van de Romeinse samenleving *het gezin*, dat de kerneenheid ervan vormde... Het typische Romeinse gezin bestond uit de vader... en moeder, de zonen, samen met hun vrouwen en zonen, en de ongetrouwde dochters... *Het belangrijkste element*

van deze gezinsgroep was het gezag van de vader...

„Zo zag in het kort het Romeinse gezin er *in het begin uit*. De invloed die deze groep op de geschiedenis en het lot van Rome uitoefende valt moeilijk te overschatten. Het was de wieg van enkele prachtige deugden die de Romeinen in het begin bezaten en die zoveel tot de kracht en de grootheid van Rome bijdroegen en *meehielpen haar de heerschappij over de wereld te geven.*”

Deze zelfde hechte gezinsstructuur — met vader als de onbetwiste leider — was het fundament waarop de nationale macht van het Britse Imperium en van de Verenigde Staten was gebaseerd toen die zich op het toppunt van hun grootheid bevonden.

Wij gebruiken de verleden tijd omdat, evenals in Rome, deze bouwsteen van nationale sterkte, het hechte gezin, nu nagenoeg geheel verdwenen is!

Deze scherpzinnige historicus vervolgd:

„Het was in de sfeer van het gezin dat de Romeinse jeugd de deugden van gehoorzaamheid en van eerbied en respect voor gezag werd bijgebracht. Wanneer de jongeling burger werd, was gehoorzaamheid aan de magistraten en respect voor de wet een instinct, en wel bijna een religie. En aan de andere kant leerde de Romein door de *ouderlijk gezagsuitoefening in het gezin, hoe zowel te leiden als te gehoorzamen* — hoe met wijsheid, gematigdheid en rechtvaardigheid gezag uit te oefenen.”

Maar het hechte Romeinse gezinsleven bleef niet voortduren. Tegen het begin van de tweede eeuw n. Chr. waren de meeste Romeinse vaders „gezwicht voor de impuls om veel te inschikkelijk te worden. Doordat zij de gewoonte hun kinderen onder controle te houden hadden prijsgegeven, lieten zij zich door de kinderen leiden en schiepen er behagen in zichzelf het vel over de oren te laten halen teneinde de dure grillen van hun kroost te bevredigen. Het resultaat was dat *na hen een generatie van leeglopers en verkwisters kwam...*

„De fijne karakterkanten waren in het Rome van de tweede eeuw [n. Chr.] afgestompt geraakt. De gestrenge blik van de traditionele „pater familias” was

geleidelijk aan verdwenen; inplaats daarvan zien we, waar we ons ook keren, het weke gezicht van de zoon des huizes, *het eeuwig verwende kind van zijn tijd*, die gewend is geraakt aan luxe en alle gevoel voor discipline heeft verloren." (Carcopino, *Daily Life in Ancient Rome*, blz 78-79.)

Een geschiedschrijver van onze tijd zou het moderne gezinsleven in de meer „ontwikkelde” landen niet beter hebben kunnen beschrijven.

Elk jaar neemt de jeugdcriminaliteit alarmerender afmetingen aan. In Nederland is ruim de helft van de verdachten die wegens vermogens- of geweldsdelicten voor de strafrechter verschijnen, *jonger dan 24 jaar*. Joseph M. Kennick, voormalige president van de Amerikaanse *National Conference of Juvenile Authorities*, geeft toe:

„Ergens zijn wij, als ouders en als natie, de foute weg ingeslagen bij het opvoeden van onze kinderen. Wij betalen nu het gelag voor het voortbrengen van een generatie van vijandige, opstandige en bandeloze jongelui, die noch voor zichzelf, noch voor ons respect hebben...

„Waar zijn wij fout gegaan? Wij zijn in verschillende opzichten fout gegaan — *in de slapheid van onze discipline... door in te geven aan onze kinderen en hen te verwennen*, door de lasten die zijzelf zouden horen te dragen van hun schouders te nemen.”

Ook déze les hebben wij niet uit de val van Rome getrokken.

Wat er staat te gebeuren

Er zijn veel mensen, historici inbegrepen, die spotten met de nauwkeurigheid van de Bijbel, en ontkennen dat dit de onfeilbare bron van historische waarheid is. We zullen dit punt hier niet gaan beredeneren. Ons boekje, *De Bijbel bewezen*, wordt gratis aan iedereen aangeboden die deze uitdaging wenst aan te nemen.

De Bijbel voorspelde van tevoren nauwkeurig de algemene omstandigheden waarin de Engelssprekende landen en de landen van N.W. Europa — de afstammelingen in deze eindtijd van het Huis van Israël uit de Oudheid — zich geplaatst zouden zien.

In *deze van te voren geschreven* waar-

waar van een strijd om het gezag tussen man en vrouw in Rome.

In de betere standen van de Romeinse samenleving — en de gemiddelde Nederlander zou volgens Romeinse begrippen tot „de betere stand” horen — kwam een groeiend aantal vrouwen voor die van het leven thuis „geëmancipeerd” wensten te zijn. Sommige huisvrouwen wensten een baan voor zichzelf te hebben. Anderen wilden geen kinderen hebben uit vrees „hun figuur te verliezen”. De historicus Carcopino schreef naar aanleiding daarvan:

„Sommigen ontdoken de plichten van het moederschap daar zij bang waren hun aantrekkelijk uiterlijk te verliezen, terwijl anderen er prat op gingen dat zij in geen enkele activiteit voor hun echtgenoten onder deden, en met hen wedijverden in krachtproeven, iets waarvan men zou verwachten dat hun sexe hen dit zou verbieden; en sommigen waren er niet tevreden mee hun leven aan de zijde van hun echtgenoot door te brengen, maar gingen *een ander leven zonder hem leiden...*”

„Je eigen leven leiden was een recept dat vrouwen reeds in de tweede eeuw in de mode hadden gebracht. *...Het ligt voor de hand dat het aantal ongelukkige huwelijken ontelbaar moet zijn geweest.*”

Ja, de vrouwen van het keizerlijke Rome gingen dat doen waar zijzelf plezier in hadden en de resultaten ervan waren diep-ongelukkige huwelijken, echtscheiding en stijgende jeugdcriminaliteit.

En hetzelfde is sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog in de westerse wereld, en met name in Amerika gebeurd — „het land van de werkende huisvrouw”. Deze ontwikkeling heeft in Nederland, waar momenteel bijna 1 op de 4 getrouwde vrouwen werkt, vooral sinds de invoering van de BTW een snellere groei doorgemaakt.

In België werken bijna één miljoen vrouwen, van wie 52% gehuwd. In de periode van 1947 tot 1961 nam daar de mannelijke beroepsbevolking af met 118 000 werknemers, terwijl het aantal werkende vrouwen met 112 000 toenam!

Vele jeugdinstanties zien de werkende vrouw als *één van de hoofdoor-*

UITZENDTIJDEN

De WERELD VAN MORGEN

EUROPA

In het Engels —

RADIO MANX — 188 m (1594 kHz) middengolf — zondag: 14.45 en 19.45; maandag t/m zaterdag: 10.30 en 19.30 — ultra korte golf 89 MHz — zondag: 19.45; maandag t/m zaterdag: 19.30.

In het Frans —

RADIO LUXEMBURG — 1293 m, lange golf, maandag: 5.30; dinsdag, vrijdag: 5.15; donderdag: 5.10.

EUROPA NR. EEN — Felsberg, Saar, Duitsland — 1647 m, (182 kHz) zondag: 1.00 en 5.52; woensdag, zaterdag: 5.37.

In het Duits —

RADIO LUXEMBURG — 49 m, (6090 kHz) kortegolf en 208 m, (1439 kHz) middengolf — zondag: 6.05; maandag, dinsdag en vrijdag: 5.00.

ZUID AMERIKA

In het Engels —

RADIO ANTILLEN — Montserrat, W. I. (930 kHz) 18.30 dagelijks.

RADIO SURINAME — Paramaribo — (725 kHz) dagelijks tussen 10:00 en 13.00 of tussen 19.00 en 20.30.

Indien u in het buitenland woont en het WERELD VAN MORGEN-programma wilt ontvangen, schrijf ons dan om een lijst met de meer dan 240 stations waarover wij uitzenden.

schuwing aan onze volken lezen we:

“De tyrannen van mijn volk zijn kinderen, en vrouwen overheersen het. Mijn volk, uw leiders” — sociologen en anderen inbegrepen die sexuele vrijheid goedpraten, en een filosofie van „bestraf nooit” voor de opvoeding van kinderen voorstaan — „zijn verleiders en zij maken de weg die u tot pad moest zijn, tot een doolweg” (Jesaja 3:12).

Of u nu al of niet gelooft dat deze profetie tot ónze volken — Nederland en België inclusief — gericht werd, u moet toegeven dat zij wel degelijk onze tijd en eeuw beschrijft!

Voor het verschijnsel van „vrouwen overheersen het,” komen wij nu bij het volgende punt betreffende het uiteenvallen van het Romeinse gezin.

De strijd tussen Man en Vrouw

Samen met de erosie van het vaderlijk gezag, nemen historici ook de opkomst

zaken van de ontzettende toename in jeugdmisdaad.

Waarvóór werken die vrouwen?

In gevallen waarbij het gezin minder financieel draagkrachtig is, ongetwijfeld om het hoofd te kunnen bieden aan de stijgende inflatie en de eindjes aan elkaar te knopen. Maar volgens regeringsonderzoekers worden de inkomsten van de werkende vrouw in toenemende mate gebruikt voor de bekostiging van hoger onderwijs voor de kinderen, een kleuren-tv, een pensioenfonds en vakanties.

De ontbinding van het gezin als de kern, de cel van onze sociale structuur, is niet plotseling ingetreden. Deze achteruitgang en ontarding ging geleidelijk en verraderlijk in z'n werk — een ware „vijfde kolonne” die de stabiliteit van het huisgezin van binnenuit aanviel. De rollen en verhoudingen van vader, moeder en kind zijn daarbij verward geraakt. Geen van hen kent zijn eigen identiteit en plaats meer.

Totale verwarring

In de westerse, „progressieve” wereld beginnen beide geslachten reeds dezelfde soort kleding te dragen en dezelfde haardracht te hebben — of in sommige gevallen van stijl te verwisselen.

„Unisex” mode begint in sommige kringen „in” te raken. Zelfs grote warenhuizen etaleren „unisex” artikelen in speciale „boetiek” afdelingen.

Vooraanstaande tijdschriften illustreren op treffende wijze de groei van hippie „communes”.

„Unisex,” „vrije liefde,” „echtgenote-ruil,” „de pil,” „sexuele revolutie” — dit zijn de uitdrukkingen waar de koppen van de dagbladen uit opgemaakt zijn. Overall heerst totale verwarring over sex, huwelijk en het gezin.

Maar waar leiden al deze veranderingen ons heen?

Vele vooraanstaande specialisten die het gezinsleven bestuderen geven toe dat er diepgaande veranderingen in het gezinsleven plaatsvinden. Maar zij zijn het er niet over eens waar dit alles op uit zal lopen, of hoe het vanbier verder moet gaan.

Sommige huwelijks „deskundigen” voorspellen zelfs dat de instelling van het huwelijk als zodanig „verouderd” is en uit de mode raakt — en wellicht ver-

vangen zal worden door de uitdrukking „paar-verbonden,” of een andere even ondefinieerbare regeling.

In Rome een afkeer om te huwen

Ook decadent Rome verviel in eenzelfde onverantwoordelijke houding tegenover sex en het huwelijk, en dit was vooral het geval onder de heersende klassen die in het Imperium de toon aangaven in het leven.

„Eén oorzaak voor de afname der bevolking [in het Imperium] lag in de zonderlinge afkeer die de betere stand bij de Romeinen voor het huwelijk aan de dag legde... Teneinde het leven in ongehuwde staat tegen te gaan en een zuiver en gezond gezinsleven te bevorderen, namen de onthutste keizers hun toevlucht tot straffen en premies, ambtsontzettingen en privileges, smekingen en vermaningen.

„Doch het was alles tevergeefs. Men bleef de huwelijks staat met grote minachting bezien” (Rome: Its Rise and Fall, Myers, blz. 447).

Eerbied voor het huwelijk en het gezin heeft in de westerse wereld als nooit tevoren haar dieptepunt bereikt. Voor velen heeft het huwelijk weinig of geen betekenis. En elke samenleving die geen waarde hecht aan het huwelijk, waar men niet langer op een hechte gezinsverhouding is gesteld — DIE SAMENLEVING WORDT MET ONDERGANG BEDREIGD.

Rome volgde deze weg. Zij ging te gronde.

Amerika, Engeland en ook de lage landen van Europa snellen langs dezelfde weg die Rome ging hun ondergang tegemoet.

Dit zijn niet zo maar enkele „interessante vergelijkingen” of eigenaardige overeenkomsten waar men zich voor enkele ogenblikken vluchtig mee amuseert — maar degelijke, historische oorzaken met afschuwelijke, schrikjagende gevolgen.

Het is de wáárheid dat misdaad en de ontwrichting van het gezin hand in hand gaan; en dat echtscheiding en het geleidelijk verval van morele normen het voortbestaan van elke samenleving bedreigen!

Onze volken leven dag in, dag uit precies volgens het patroon der eerste

HOE UW ABONNEMENT OP DE ECHTE WAARHEID BETAALD IS

Zo velen vragen: „HOE komt het dat mijn abonnement al betaald is? WAAROM kan ik dat zelf niet betalen? HOE kunt u een tijdschrift van zo'n kwaliteit uitgeven, zonder enige advertentie-inkomsten?”

Het antwoord is verbazingwekkend, maar toch zó eenvoudig! De ECHTE WAARHEID is volkomen uniek. Uw reeds betaald abonnement is daar slechts een voorbeeld van. Dit tijdschrift geeft u INZICHT in de zich snel wijzigende toestanden in deze wereld — de sociale kwesties, onze gezinsproblemen en uw persoonlijke vraagstukken. Wij geven u de betekenis en het doel van het menselijk bestaan.

Andere nieuwsmedia rapporteren vaak alleen maar het nieuws en de vele wan toestanden in deze wereld. De ECHTE WAARHEID geeft u evenwel het hoe en het waarom en hoe de praktische oplossingen er uit zullen zien!

De moderne wetenschap heeft zich uitgegeven als de „Messias”, die de wereld van haar problemen zou verlossen. In tien jaar tijds is de wetenschappelijke kennis verdubbeld — maar in die zelfde tijd hebben de wereldproblemen daar gelijke tred mee gehouden!

Het communisme kwam naar voren met de leus: „Anderen hebben aangetoond hoe [slecht het met] de wereld is; we moeten daarom de wereld veranderen!” (Karl Marx.) Vandaag — na vijftig jaar communisme — kunt u het resultaat zien in het verschil tussen Oost- en West-Berlijn!

Wetenschap, technologie, communisme en fascisme hebben bewezen valse verlossers te zijn! Alles wat de mensen tot dusverre geprobeerd hebben, heeft deze vraagstukken niet op kunnen lossen. Zij kennen de WEG niet die naar VREDE leidt — zelfs de ZIN VAN HET LEVEN kennen zij niet.

De redacteuren van De ECHTE WAARHEID hebben het daarom gewaagd — zonder zich hiervoor te verontschuldigen — om naar die Bron te gaan, die de antwoorden geeft en met onfeilbare zekerheid de oplossingen aan de hand doet. Ongeveer een derde ervan bestaat uit toekomstvoorspellingen die, naar het schijnt, door geleerden, godsdienstige organisaties, regeringen en opvoedkundigen volkomen over het hoofd zijn gezien. Toch hebben de gebeurtenissen van de afgelopen 2500 jaar bewezen dat deze voorspellingen volkomen betrouwbaar waren!

Men weet eenvoudig niet dat we ons voor een bepaald doel hier op aarde bevinden en dat dit onbegrepen Boek in feite de Handleiding is, waarin onze Schepper het doel van ons bestaan uiteenzet! Het heeft te maken met de huidige wereldsituatie. Maar het slaat niet alleen op deze tijd — de voorspellingen verschaffen ons ook een blik in de toekomst! Er bestaat geen andere Bron waardoor we de tijd waarin we nú leven beter kunnen begrijpen! En de Auteur van deze Bron zegt: „Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet.”

Wij geven u de zuivere waarheid! Ze is onbetaalbaar — we kunnen er eenvoudig niets voor vragen. Dat is ons beleid. Een naar verhouding klein aantal medewerkers heeft zich vrijwillig bij ons aangesloten om dit unieke beleid mogelijk te maken. Wij, en zij, danken u uit de grond van ons hart dat u het ons mogelijk maakt, u te dienen. Het is werkelijk „meer gezegend te geven dan te ontvangen.” Dank u wel dat u ons dit plezier gunt!

hoofdoorzaak van de inéénstorting van het grootste imperium der oudheid.

Het is hoog tijd dat we gingen *luisteren* naar wat de geschiedenis ons te vertellen heeft!

Nee, de stemmen van de spotters van toen klinken niet meer. Ook zij zijn, lang geleden, gestorven en begraven — hun stemmen zijn nu even stil als het geluidloze zand dat over de potscherven is gewaaid en over de bouwvallen van de eens zo trotse bouwwerken en monumenten die over een groot gedeelte van Europa, Noord-Afrika en Azië verspreid lagen. Maar *wij* kunnen echter naar de stem der geschiedenis luisteren. We kunnen leren hoe de Romeinen leefden, en zien waarom zij faalden. En wij kunnen die leringen op *onzelf* toepassen, *hier en nu*.

Tot op heden hebben wij geen acht geslagen op de waarschuwingen. De Romeinen deden dit evenmin.

Lectuur die voor u van vitaal belang is

In ons november-nummer zullen wij het tweede deel in deze serie publiceren.

In de tussentijd doet u er goed aan

Op naar de STERREN?

(Vervolg van pagina 10)

der mensheid vergen — *honderdvijftig-duizend jaar*.

Dat is dan alleen nog maar naar de andere zijde van *óns* sterrenstelsel!

Denkt u nu *nóg* dat het mogelijk zal zijn dat „wij” ons in „het heelal” zullen begeven — naar *ándere* „sterrenstelsels” zullen reizen?

Nee, „wij” natuurlijk niet — maar zal de *méns* als zodanig daar komen?

Ik veronderstel dat sommigen, wier denken een volledige hersenspoeling door de evolutieër heeft ondergaan, nu al hun gedachten laten gaan over hoe de mens mogelijk eens een totaal ander „schepsel” zou kunnen worden — geheel verschillend van de moderne mens zelfs — en dat sommige van die prestaties dan op een of ander tijdstip, in de eindeloosheid van de te verwachten toekomst, verwezenlijkt zullen worden.

Maar zelfs als men zou reizen met de

twee uiterst belangrijke brochures te lezen die door ons ten bate van het algemeen belang werden uitgegeven en over het huwelijk handelen.

De eerste brochure, speciaal voor jonge mensen van groot belang, is het in de Engelse taal geschreven boekje, *Modern Dating — Key to Success or Failure in Marriage*. Dit laat zien dat wat er tegenwoordig fout is met het huwelijk, voor een groot deel te wijten is aan de moderne verkerings- en verlovingsgewoontes! Het legt uit van hoe groot belang de omgang tussen jonge mannen en vrouwen vóór het huwelijk wel is en maakt de zin en betekenis hiervan duidelijk.

De tweede, voor u onmisbare brochure is getiteld *Ieder HUWELIJK kan gelukkig zijn!* Duizenden lezers vonden reeds baat bij deze gemakkelijk leesbare, heldere uiteenzetting van de positieve sleutels die de weg naar een gelukkig huwelijk ontsluiten.

Schrijf ons om deze handleidingen voor huwelijksgeluk. Natuurlijk zijn ze geheel gratis — een dienstverlening in het belang van het algemeen welzijn.

snelheid van het licht, zou het ongeveer *vijf miljoen* jaren vereisen om zelfs nog maar een van de dichtstbijzijnde sterrenstelsels buiten onze eigen Melkweg te bereiken.

U kunt dat niet veranderen. De wetenschap kan dat niet veranderen. 't Is een hopeloos iets te proberen hier, op welke manier ook, verandering in aan te brengen — de zaken staan nu eenmaal zo.

Andere wetten voor levensbehoud

Snelheden en afstanden zijn evenwel niet de enige muren die rondom ons opgetrokken zijn. Zij zijn niet de enige grenzen voor de mensheid.

De van nature speciale geaardheid van ons lichaam en onze geest, en hun absolute afhankelijkheid van de *aarde* en *haar* omgeving — dat zijn eveneens beperkende factoren.

De mens moet de bron van zijn energie met zich meedragen in de vorm van zekere hoeveelheden verbrandingsstoffen. Tevens dient hij een zekere voorraad voedsel mee te nemen — en ook dit vormt weer een muur, een barrière,

waar geen enkel mens voorbij kan komen. Deze voedselvoorraad vormt de „brandstof” of energiebron voor de mens.

En het afgeven van energie wordt op een wonderbaarlijke manier berekend door een uiterst accurate methode van „boekhouden”, die door het heelal zelf wordt uitgevoerd.

Dezelfde energie kan niet telkens opnieuw gebruikt worden, omdat er een absolute *wet* bestaat (de tweede hoofdwet der „thermodynamica” zoals de geleerden dit pogen uit te drukken), die *niet* toelaat dat verbruikte energie weer opnieuw gebruikt kan worden. Terwijl de eerste hoofdwet der thermodynamica leert dat „energie altijd aanwezig is” — wet van behoud van energie — zegt de tweede hoofdwet evenwel dat telkens wanneer energie in een andere vorm wordt omgezet, er steeds minder energie overblijft (entropie) voor het verrichten van nuttige arbeid.

En, niettegenstaande de gefingeerde verbeeldingen over capsules, zo groot als zandkorrels, die ongeveer evenveel energie zouden kunnen afgeven als er in een grote malse biefstuk zit — heeft het lichaam qua volume toch bepaalde behoeften die absoluut zijn.

Er kan uit een bepaald aantal atomen voedsel dat ingenomen is slechts een bepaalde hoeveelheid energie verkregen worden. Dat is niet moeilijk te begrijpen. Het is een feit dat het lichaam, wil het niet dood gaan, een voldoende hoeveelheid atomen *moet* opnemen.

De kleinste hoeveelheid voedsel die nodig is om in leven te blijven (en zelfs dan alleen onder ontzettende spanningen en met tot op heden onbekende fysieke schade na zulk een lange tijd) zou twee ons van de meest voedzame, energierijke voedingsstoffen per dag bedragen.

Niets minder. En op geen enkele manier kan die hoeveelheid verminderd worden. Tenminste niet als u in leven wenst te blijven.

Het is mogelijk om, gebaseerd op die 2 ons per dag, een computer zodanig te programmeren dat deze kan analyseren precies hoeveel ruimte er aan boord van een ruimteschip nodig zou zijn om de voedselvoorraad voor elke gegeven tijdsduur te bergen.

Vijf miljoen jaren? Hoe groot zou

die raket dan moeten zijn? In elk geval groot genoeg om zo iets in de buurt van 363 000 ton voedsel dat meegenomen zou moeten worden te kunnen bevatten, of m.a.w. genoeg voedsel om alle 750 miljoen Chinezen, de 525 miljoen Indiërs, de 240 miljoen mensen in de Sowjet Unie, de 100 miljoen Japanners en de 200 miljoen Amerikanen een maal van een ruimtevaarder te geven. Dat is heel wat eten — zelfs à raison van 2 ons per dag.

Het is dus nu wél duidelijk dat er inderdaad grenzen — muren — barrières zijn.

De mens raakte betoverd door zijn eigen vermogen steeds dichterbij die barrières te komen, en is nu gaan denken dat die muren niet bestaan.

Miljoenen mensen die door de successen van de wetenschap in vervoering gebracht zijn, veronderstellen nu dat de wetenschap de enige god is die waardig is aanbeden te worden — dat de wetenschap het antwoord heeft op alle problemen der mensheid, niet alleen hoe in de ruimte in leven te blijven, maar ook hier op aarde.

Dat is niet het geval. Ook de wetenschap is aan perken gelegd. Dat zijn niet de beperkingen die de wetenschap zichzelf tijdelijk heeft opgelegd vanwege gebrek aan kennis — maar grenzen die uit de aard der zaak *opgelegd* zijn door een hogere macht waar zij geen weet van heeft.

Verweg is daar het heeral — zo eindeloos, zo uitgestrekt, zo ontzagwekkend dat het kleine menselijke verstand met het beperkt menselijk vermogen om iets te beschrijven, niet in staat is om het nauwkeurig te definiëren.

De mens heeft de maan bereikt. Maar elke tocht zal even riskant blijken te zijn als de voorgaande — en de maan zal dezelfde kille, onherbergzame plaats blijven als altijd, zonder lucht, water en voedsel.

Het idee dat de mens op de maan zal gaan wonen of daar met vakantie heen zal gaan is haast even ondenkbaar als de waarschijnlijkheid dat de mens zijn vakantie meer dan een mijl onder de oceaan zou doorbrengen. Men kan de bijzonder veeleisende technische handgrepen die nodig zijn zich in zo'n uiterst

dodelijke omgeving in het leven te houden, nauwelijks „met vakantie gaan” noemen.

Terwijl we dus vol bewondering zijn voor de techniek, en de moed van de mens prijzen, moeten we evenwel niet ons evenwicht kwijtraken.

We moeten niet een Dagon of een Diana opzetten en neerknielen voor het altaar van het wetenschappelijke succes.

We dienen behoedzaam te zijn bij onze waardering van wat er werkelijk is bereikt, en die taxatie moet plaatsvinden in de volle realisatie van de vele proble-

men die de mens hier op aarde confronteren.

We dienen ons dan óók nog de vraag te stellen — niettegenstaande al de praal, de dramatiek, de angst, de opwindende vrees of de tegenslagen van de wedloop in de ruimtevaart — waar *ter wereld* is het goed voor?

En, in de woorden van een toeschouwer bij de lancering van Apollo-11, „Wanneer je ziet dat ze bij een van die dingen dieren in paren aan boord gaan brengen — dán is het tijd je bezorgd te maken.”

Persoonlijk

van Herbert W. Armstrong

(Vervolg van pagina 4)

en twintiger van mezelf had, toen ik *status* najoeg en als *belangrijk* beschouwd wilde worden, gleed ik achteruit — helemaal tot de diepten van zelf-vernederen tijdens economische armoede. Tijdens financiële armoede ondeckte ik de weg naar *waar succes*. De economische armoede duurde in totaal 28 jaar. Ik leerde dat het alleen maar een vloek brengt als men z'n hart op geld zet, of de materiële eigendommen die geld kan kopen, of op status. Financieel succes is maar sporadisch *werkelijk* succes, omdat het alleen om wille van het succes nagejaagd wordt.

Voor elk gevolg bestaat er een *oorzaak*. WAAR succes kan, en hoort wellicht, financieel succes te omvatten.

Geld is macht, maar doorgaans wordt het gebruikt om vloeken te veroorzaken, niet zegeningen en geluk. Geld is goed of slecht afhankelijk van hoe het gebruikt wordt. Als geld het doel is dat u najaagt, zal geld het middel zijn dat u uiteindelijk zal breken.

Egoïsme, zelf-zucht — de inhalige, hebberige weg van ijdelheid, jaloezie, afgunst en hebzucht is een oorzaak die altijd een hoogst ongelukkig gevolg heeft.

Het „ik” te vernederen, klein te zijn in eigen ogen, eerlijk en oprecht met anderen mee te leven — de weg van geven, helpen, delen, dienen — dát is de levenswijze die waar Succes ten gevolg heeft!

Het was een pijnlijke ervaring dat „ik” tot zo'n vuilnisbelt gedegradeerd te zien worden. Maar dat duurde niet lang. Ik ben blij dat ik *achteruitgegaan* ben van zelfzucht, egoïsme en ijdelheid.

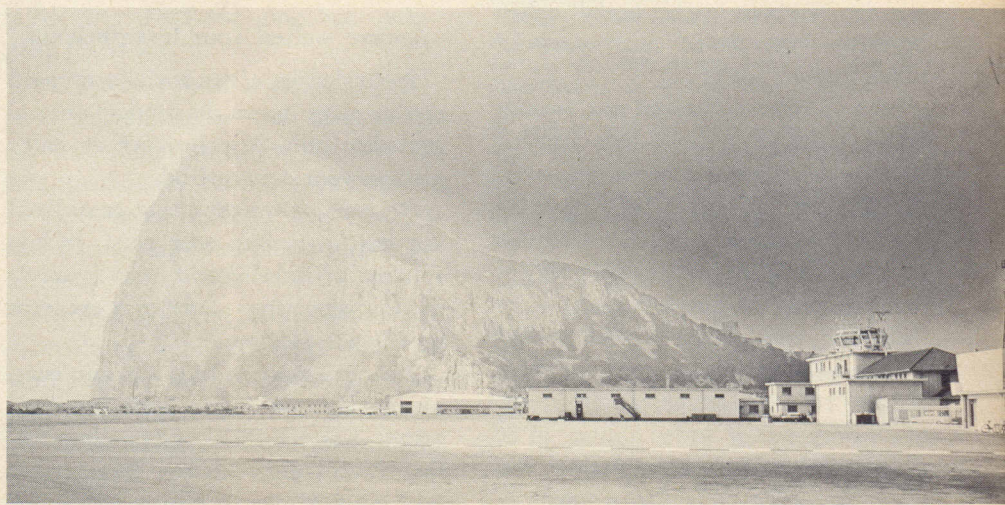

Foto: Ambassador College

Dreigende onweerswolken pakken zich samen boven Gibraltar.

INGRIJPENDE VERANDERINGEN

IN HEDENDAAGS *Wereldgebeuren*

DE LUS om het belegerde Gibraltar is weer iets strakker aangehaald!

Te middernacht 8 juni grendelden de Spaanse autoriteiten de landgrens tussen Spanje en het Engelse bastion aan de Middellandse Zee af.

Deze daad beroofde de belegerde Britse kroonkolonie en militaire basis van een derde van haar arbeiders.

Madrids stap — die buiten Engeland praktisch geen publiciteit kreeg — betekent een nieuw hoofdstuk in de steeds krachtiger wordende campagne van Generaal Francisco Franco om de Rots weer in Spaanse handen te krijgen. De 77-jarige Franco zou het bolwerk graag aan de Spaanse bevolking over willen dragen als een „afscheidscadeau” vóórdat hij als staatshoofd aftreedt. Het zou hem een gunstig plaatsje in de Spaanse geschiedenis bezorgen.

Nieuwe grondwet

Spanje heeft, sinds Engeland in 1704 Gibraltar tijdens de Spaanse Successieoorlog veroverde, het van tijd tot tijd opgeëist. De verovering werd door Spanje erkend bij de Vrede van Utrecht, die op 11 april 1713 getekend werd. Volgens de bepalingen van die vrede droeg Spanje Gibraltar aan Engeland over „om het altijd onvoorwaardelijk te bezitten en te genieten, met alle daaruit voortvloeiende rechten”.

De Spaanse regering rechtvaardigt haar besluit de landgrens te sluiten als zijnde een repressaille tegen Englands eenzijdige daad door dit voorjaar een nieuwe grondwet voor Gibraltar af te kondigen. Madrid beweert dat deze nieuwe grondwet in strijd is met een artikel van de Vrede van Utrecht, welke inhoudt dat Spanje als eerste recht heeft op het 6 km² grote schiereiland indien

Engeland zou besluiten het prijs te geven. De Spanjaarden beweren, tegen Britse ontkenningen in, dat de nieuwe grondwet Gibraltar vrijwel onafhankelijkheid verleent.

De 19 000 inwoners van Gibraltar bevinden zich tussen twee vuren. Zij vormen een gemeenschap van gemengde rassen waarin maar heel weinig Spaans bloed aanwezig is. De bevolking is uitgesproken Engelsgezind.

Verleden jaar mei sloot Spanje haar landgrens met Gibraltar voor iedereen

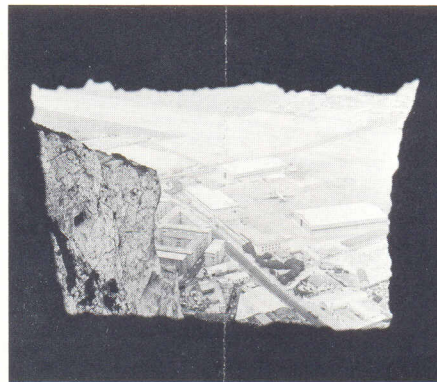

Foto: Ambassador College

Een der vele in de rots uitgehouwen tunnels geeft een prachtig uitzicht op het niemandsland tussen Gibraltar en Spanje.

behalve de Spaanse gastarbeiders. Maar nu heeft men de 4 800 werklieden ook de toegang ontzegd en de grenspost is grondig afgesloten.

Langdurige belegering?

Zoals verwacht werd daarna de veerdienst tussen Gibraltar en de Spaanse stad Algeciras opgeheven. Gibraltars enige snelle verbinding met de buitenwereld, haar luchthaven, zou ook wel eens onder druk kunnen komen te staan. Deze „lucht-

levenslijn” ligt gedeeltelijk op het oorspronkelijke „niemandsland” dat het schiereiland met het vasteland verbindt. Spaanse autoriteiten hebben in het verleden de wettigheid van het Engelse gebruik van het veld in twijfel getrokken. Misschien zullen ze dat weer doen.

Militaire strategen uit elk tijdperk hebben altijd de neiging gehad de strategische waarde van de Rots afbreuk te doen. Toch gebruikte generaal Dwight D. Eisenhower Gibraltar als zijn hoofdkwartier tijdens de invasie van Noord-Afrika. Gibraltar is nog steeds de sleutel tot de militaire controle van de Middellandse Zee. Naarmate de Russische vloot in de Middellandse Zee in omvang onrustbarend toeneemt, neemt de belangrijkheid van Gibraltar weer toe.

Eén van Spanjes vooraanstaande mannen op militair gebied, Lt-gen. Manuel Chamorro, sprak onlangs suggesties tegen dat Gibraltar haar militaire waarde verloren zou hebben. De dag dat Engeland de Rots prijsgeeft, zal ook de dag zijn dat zij haar status van grootmacht zal verliezen, zei Chamorro.

Veel van Englands positie als „grote macht” is al vervlogen. Slechts Gibraltar en enkele verspreide restanten van het Britse Rijk zijn nog overgebleven. Andere strategische „zeepoorten” — zoals Suez — zijn al verdwenen. De Engelsen zijn van plan om in 1971 de aftocht te blazen in het „Gibraltar van het Oosten” — Singapore.

Is Gibraltar nu aan de beurt? Is thans het beleg gaande dat de Engelsen eindelijk van hun bezitting zal verdrijven? Schrijf om ons geïllustreerde artikel „Hoe solide is de Rots van Gibraltar?”

IN DIT NUMMER

★ **PERSOONLIJK**

In onze wereld bestaan twee heersende filosofieën — twee levenswijzen. Eén daarvan is de egoïstische levenswijze. Het is eenvoudig ijdelheid. De tegenovergestelde wijze is de onzelfzuchtige manier — de weg van ootmoed, het kwijtraken van het „ik” dat uw grootste vijand is — de levenswijze van geven, delen, helpen, dienen. Zie pagina 3.

★ **EN NU — EEN NIEUW EUROPA NA DE GAULLE**

Europa zal nooit meer zijn wat het geweest is. De Gaulle's magische invloed op Frankrijk en de wereld is verdwenen. Zal Pompidou de leegte in Frankrijk en Europa kunnen opvullen nu de vaderfiguur van De Gaulle niet langer aan het roer staat? Zie pagina 5.

★ **WAT NU — OP NAAR DE STERREN?**

Bereid u voor op een schok! Het antwoord is een ondubbelzinnig NEEN! De sterfelijke mens zal NOOIT de onmiddellijke omgeving van zijn zonnestelsel verlaten — NIMMER zal hij de grenzen van zijn eigen of dat van andere melkwegstelsels kunnen bereiken. Zie pagina 8.

★ **DE MODERNE ROMEINEN**

De VIJF hoofdoorzaken voor de ondergang van het Romeinse Rijk kan men overal in de moderne westerse wereld — en vooral in Amerika — waarnemen. Het is tragisch dat de mens van heden niet van de fouten van het verleden geleerd heeft. Tegenwoordig denken miljoenen mensen dat Amerika te groot, te machtig en te rijk is een dergelijk lot te kunnen ondergaan. Maar de harde feiten houden een sombere waarschuwing in, een waarschuwing waar wij niet luchthartig aan voorbij dienen te gaan! Zie pagina 11.

★ **INGRIJPENDE VERANDERINGEN IN HEDENDAAGS WERELDGEBEUREN**

Zie pagina 19.